

ฟิ ม (พี) ค่ำ

สำนักพิมพ์

เจ้าบ่าว ของ เช็คเม็ต

รับมือกับนุรผู้ครองอำนาจของเทพอานูบิสว่ายากแล้ว

รับมือกับร่างอวตารของเทพีเช็คเม็ตสียากกว่าร้อยเท่า

ชฎานันท์พิมพ์

เจ้าบ่าว ของเชคเบ็ต

ชฎาน์พิมพ์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค ำ

สำนักพิมพ์

สุทธรีปแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๐๘

เจ้าบ่าวของเชิดเม็ต

ผู้เขียน : ชญาพิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๖๓

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเดิม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4068-1

ราคา ๒๘๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุภัคชญา โลภิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุภาดา ใจสุข ศรัณย์วัชรค์ ศิยางไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกุลบัณฑิต พิสูจน์อักษร : ปณิตาธิย์ พงษ์ทวย
ออกแบบปก : ฤทธยา รอดหลง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์
พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี. (๑๙๙๑) จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้พิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

I

“มัมมี่?”

เรียวก็วโก่งได้รูปของเจกิตาน์เล็กขึ้นนิดๆ ด้วยความประหลาดใจ ดวงตาคมซึ่งที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาราวปีกผีเสื้อราตรีฉายแววจน

“อะ...เฮ้อ...” คนมองต้องพยายามจ้องสิจอย่างหนักเพื่อไม่ให้ตกอยู่ใต้เสน่ห์ของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจนมองตุล้ายอำพันคู่นี้ “คือ...เป็นมัมมี่ที่ไม่ได้อยู่ในลิสด์โบราณวัตถุจากคอลเล็กชันของดอกเตอร์รูเพิร์ต โจนส์ ครับ”

“หือ? ในลิสด์ของจากคุณพ่อไม่มีมัมมี่นี่” เจกิตาน์ดึงแฟ้มจากมือของเจ้าหน้าที่มาเปิด แล้วกวาดตามองรายชื่อที่พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษกำกับด้วยภาษาจีนเร็วๆ “ไม่มีจริงๆ ด้วย แล้ว...ตอนนี้มัมมี่ที่ว่านั้นอยู่ที่ไหนคะ”

น้ำเสียงของเธอใสกังวานน่าฟัง ทว่าทรงอำนาจอยู่ในทีจนอีกฝ่ายรู้สึกเกรงอยู่สักๆ โดยไม่รู้สาเหตุ

“อยู่ที่ห้องด้านหลังครับ มิสเจ”

เจ้าหน้าที่หนุ่มผายมือเป็นเชิงเชิญเชิญ เข้มแข็งในร่องแก้มสีเข้มสีแดง-

เพลิงสูงสี่นิ้วจึงก้าวฉับๆ ตรงไปยังห้องด้านหลังอย่างมาดมั่น ท่วงท่าเยื้องย่างราวนางสิงห์ออกจากถ้ำเพื่อตรวจตราอาณาเขตที่นั่นกลายเป็นจุดสนใจของสายตาทูทุกคู่ในพิพิธภัณฑสถานวิทยาศาสตร์ทันที

“คนนั้นใครนะ ทำไมหัวหน้าหูลี่ถึงต้องพินอบพิเทาขนาดนั้นด้วย”

จึงชู เจ้าหน้าทีประชาสัมพันธ์สาวกระซิบถามเพื่อนร่วมงานที่ยืนค้อมศีรษะแสดงความเคารพ ตอนที่สาวสวยในชุดลูกทางเกวสิดำเดินผ่านหน้าพวกตนไป ผู้หญิงที่เธอได้ยินใครต่อใครเรียกว่ามิสเจนนีมีรูปร่างสูงเพรียวเหมือนนางแบบ โนโลกที่ผู้ชายนิยมผู้หญิงตัวเล็กน่ารักนุ่มแบบตุ๊กตา-แก้วและชอบให้เธอเหล่านี้นำตัวน่ารักน่าเอ็นดู เจ้าหล่อนกลับเพิ่มความสูงให้ตนเองด้วยรองเท้าสูงปริตจนยอมให้ผู้ชายรอบข้างดูด้วยไปถนัดใจ แถมยังสวมเสื้อสุทของบุรุษได้เท่กว่าผู้ชายแท้ๆ เสียอีก ผมหางม้ายาวระบับเอนวาทักวัดไกวไปตามจังหวะการเดินของเธอคล้ายกำลังประกาศว่าเธอไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไรทั้งนั้น

“แหม ไปมุดอยู่ที่ไหนมาเยอะถึงไม่รู้จัก เจกิตาน์ โจนส์ ลูกบุญธรรมของหมาหลิน” เสวี่ยถึง หยิงสาวตัวเล็กน่ารักแบบพิมพ์นิยมป๊อปปากกระซิบตอบ “นั่นนะ สปอนเซอร์ใหญ่ของงานนี้เลยนะ รู้หรือเปล่า”

“หมาหลิน?” จึงชูทำตาโต “เจ้าพ่อกาลีโนที่รวยๆ นะเธอ”

ภาพชายเจ้าของผมสีดอกเลาผู้นิยมสวมชุดถังจวงหรือชุดจีนแขนยาวแบบคอตั้งผุดขึ้นมาในหัวงความทรงจำ เขามีใบหน้าเปื้อนยิ้มอยู่เสมอ แต่ทุกคนในฮ่องกงรู้กันดีว่าเจ้าพ่อคนดังผู้ครอบครองกิจการกาลีโนและโรงแรมหลายแห่งในมาเก๊าขึ้นชื่อลือชา กว่าจะได้เข้าขึ้นมามาจนถึงจุดนี้ได้ ต้องเหยียบย่ำผู้คนและขับเคี่ยวกับคู่แข่งธุรกิจมาแทบจะทุกรูปแบบแน่นอนว่าคงไม่ใช่ด้วยวิธีขาวสะอาดเท่าใดนักด้วย

“คนนั้นละ” เสวี่ยถึงลดเสียงลงจนเบาเสียยิ่งกว่าเสียงกระซิบ “รู้ไหม คนเขาล้อกันให้แซ่ดว่าหมาหลินรักลูกเลี้ยงคนนี้มากกว่าลูกแท้ๆ ของตัวเองเสียอีก ขนาดงานนี้ยังให้มิสเจมาคุมทุกอย่างคนเดียว ไม่ให้หมาหลินมาช่วย

ลูกชายมายุ่งเสียด้วยซ้ำ”

“เหม...นั่นก็ออกจะเกินจริงไปเสียหน่อย”

เสียงพูดกลั้วหัวเราะของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งดังขึ้น เขายืนโน้มตัว
เท้าคางกับเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยท่าทางสบายๆ คล้ายพึ่งบทสนทนา
ของหญิงสาวทั้งสองคนมาลักพักหนึ่งแล้ว

“จริงๆ แล้วที่หมาหลินให้มิสเจคุมงานทั้งหมด เพราะดอกเตอร์รูเฟิร์ต
โจนส์ เป็นพ่อแท้ๆ ของเธอต่างหาก ของชิ้นเด่นๆ ในงานนี้ก็มาจากเขา
ทั้งนั้น ถ้าไม่ให้ลูกสาวของเขามาดูแล จะให้ใครหน้าไหนมาดูแล จริงไหม”

พูดจบชายหนุ่มเจ้าของผิวขาวจัดราวหยกเนื้อดีก็เดินจากไปเสียเฉยๆ
เหมือนตอนที่เขาปรากฏตัวขึ้นมา ทำเอาดิ้งซู่กับเลวี่ถึงได้แต่มองตากัน
ปริบๆ ด้วยความงุนงง พวกเธอมองตามร่างในชุดสูทสีเทาเดินตามไปสมทบ
กับหัวหน้าหลิและเจกิตานอย่างไม่เข้าใจสถานการณ์นัก

“ประชาสัมพันธ์ของคุณนี่ท่าน้องสาวผมนะคุณหลิ ผมว่าคุณควร
จัดการอะไรสักหน่อยก็ดี อย่าง...หักเงิน เป็นต้น”

หยางจินพูดเย้ยคางคล้ายคนเกียจคร้าน ทว่าดวงตาวาวเรียวทอ
ประกายแวบวาดูน่าสะพรึงเสียจนหลิขู่ยอชิงหน้าซีด...ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่า
หมาหยางจินลืบทอดดีเอ็นเอจากหมาหลินผู้เป็นบิดามาชนิดครบถ้วน
กระบวนความ ทั้งรูปร่างหน้าตาและความเหี้ยมโหดด้วย!

“ผมต้องขอโทษด้วยครับคุณหมา เดี่ยวผมจะขอ برمลูกน้องให้ดีกว่า
นี้”

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้นละคะ ฉันไม่ได้ยินก็ถือเสียว่ามันไม่เคยเกิด
ขึ้น” เจกิตานระบายลมหายใจหนักหน่วงพลางตัวตตามองพี่ชายบุญธรรม
อย่างระอ้าใจ เขาก็เป็นเสียอย่างนี้ ชอบปกป้องเธอเกินเหตุอยู่เรื่อย ทั้งที่เธอ
เคยบอกไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งว่าเธอชินเสียแล้ว...นับตั้งแต่วันที่มารดาของเธอ
แต่งงานกับหมาหลินตอนเธออายุได้เพียงสองขวบ เธอก็ได้ยินเสียงซุบซิบ
นินทาทำนองนี้มาโดยตลอด ส่วนมากก็เป็นเพียงคำพูดจากการคาดเดา บวก

กับแต่งเดิมสืบทอดให้เรื่องราวจนฟังดูเหลือเชื่อ ซึ่งเธอไม่เคยเก็บมาใส่ใจแต่อย่างใดด้วยมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ “พี่ไม่มีอะไรทำหรือไถ่หยางจิน ถึงได้ตามมาป่วนฉันถึงที่นี่”

“อย่าเป็นชาากับพี่ชายของตัวเองนักสิเงเง” หยางจินโอบคอหญิงสาว แล้วกดจูบบนขมับของเธออย่างยั่วเย้า “พี่อุตส่าห์มาช่วยทำงานทั้งนี้ ไม่ดีใจหรือไง”

“ไม่เลยสักนิด” เจกิตาร์กโลกตามองเพดาน เธอหยิกหลังมือของพี่ที่ยิ้มแล้วบิดเบาๆ เพื่อให้เขาคลายวงแขน “พี่หาเรื่องเกเรมากกว่ามั้ง”

“รู้ทันอีกแล้ว เป็นผู้หญิงหัดโง่บ้างก็ดีนะ จلدมากผู้ชายไม่ชอบ”

หยางจินยิ้มกว้าง ใบหน้าของเขาหล่อเหลาชวนมองที่สุดก็ตอนยิ้มนี้เอง และดูเหมือนเขาจะรู้ดีเสียด้วยจึงชอบใช้รอยยิ้มชนิดนี้หัวเราะเล่นที่ใส่สาวๆ ไปทั่ว คนเดียวที่ไม่เคยหลงกลเลยแม้แต่ครั้งเดียวก็คงมีแต่แม่แน่นอน น้อยของเขาทีละ ผู้หญิงอะไร เดี่ยวยากเป็นบ้า แม่คุณคงได้ค้างเติ่งอยู่บนยอดไม้ ไม่มีใครสอยลงมาเคียงคู่ไปทั้งชาติล่ะ ซึ่ง...ก็ดี เธอจะได้อยู่กับพ่อและเขาไปตลอดชีวิต

“ถ้าจะให้ฉันทำตัวปัญญาอ่อนเหมือนพวกสาวๆ ของพี่ ฉันตายดีกว่า”

ประโยคนี้เจกิตาร์น่อยเป็นภาษาไทยด้วยไม่ยากให้หูลี่ฮู่ยั้งหรือคนที่อยู่รอบด้านเข้าใจ ถึงเธอจะหยอกล้อกับพี่ชายอย่างไรก็ไม่ควรให้เขาดูไม่ดีในสายตาคนอื่น...และนั่นทำให้หยางจินอดอมยิ้มไม่ได้ เจเจของเขามักคิดถึงคนอื่นก่อนตนเองเสมอ และเพราะแบบนี้แหละ...เขาถึงรักเธอ...

หูลี่ฮู่ยั้งเดินตัวเกร็งนำหน้าสองพี่น้องไปด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ...ในห้องงงนี้มีอยู่สองตระกูลที่มนุษย์ทุกผู้ทุกนามควรหลีกเลี่ยงไม่เผชิญหน้าในฐานะศัตรู หนึ่งคือตระกูลหวังแห่งแก๊งฮวงหลง มาเพียชื่อกระฉ่อนที่แม้แต่อินเตอร์โพลยังไม่กล้าแตะตรงๆ จึงต้องดึงมาเป็นพันธมิตรด้วย และสองคือตระกูลหลิน ซึ่งอาจไม่ขึ้นชื่อลือชาด้านความเหี้ยมโหดเท่าตระกูลแรก แต่มีข่าวลือหนาหูว่าคนที่กล้าตั้งตนเป็นอริกับพวกเขามักหายตัวไปอย่างไร้

ร่องรอย หากไม่อยากจะไปนอนคุยกับปลาในอ่าว เขาก็ควรเตือนตนเอง และพนักงานของพิพิธภัณฑ์ทุกคนให้รู้จักสงบปากสงบคำมากกว่านี้!

“มัมมีอยู่ตรงนั้นครับ”

ชายหนุ่มเปิดประตูห้อง ‘ด้านหลัง’ ที่ว่า แล้วปาดเหงื่อจากที่ผุดพราย ขึ้นมาจนชุ่มหน้าผากทั้งที่เครื่องปรับอากาศในห้องนั้นเย็นแสนเย็น

เจกิตานมองไปบนแท่นซึ่งมีโลงไม้ที่ขุดจากต้นสนซีดาร์ทั้งต้นตั้งอยู่ ลีของเนื้อไม้โดยรอบเป็นสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ ไม่มีลวดลาย มีบางจุดที่ดูกระดำกระด่าง กวาดตามองปราดเดียวโดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้ด้าน อียิปต์วิทยาก็พอออกกว่าเจ้าของโลงนั้นไม่ใช่ทั้งเชื้อพระวงศ์ ชุนนาง เศรษฐี หรือเป็นบุคคลผู้มีความสำคัญใดๆ ทั้งสิ้น โลงจึงไม่ได้รับการตกแต่ง ประดับประดาเช่นนี้

โอ...มัมมี่อนาถาเอง...

หญิงสาวก้าวฉับๆ ตรงเข้าไปใกล้โลงที่ถูกตกแต่งรูปทรงภายนอกให้มีลักษณะคล้ายตัวคน คือมีส่วนคอตแสดงว่าเป็นศีรษะและต่อลงมาเป็น ลำตัว ดูจากขนาดแล้ว สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่คงเป็นคนที่ตัวใหญ่เอาเรื่อง โลง ถึงได้มีขนาดมหึมาเช่นนี้

“น่าขมลูกเป็นบ้า” หยางจินทำหน้าที่แบ้ขณะเดินเข้าไปมอง ‘สิ่ง’ ที่อยู่ในโลงระยะประชิด “พ่อเธอชอบอะไรทีเดียวๆ แห้งๆ แบบนี้เข้าไปได้อย่างไร กันฮี้เจเจ แค่นี้ก็กินอะไรไม่ลงแล้ว”

“ดูๆ ไปก็หุ่นไม่ต่างจากพวกนางแบบที่พี่ดวงเท่าไหรนี้ ผมแหม่แบบนี้นี่เยียบ”

เจกิตานพูดหน้าตาย เธอยังไม่ได้เห็นมัมมีในโลงชัดถนัดตานัก แต่ ก็พอเดาได้ว่าคงเหมือนๆ กันหมดนั่นละ แห้งกรังเหมือนต้นไม้ที่ตายเพราะ ขาดน้ำ ถ้าไม่ได้พันไว้ด้วยผ้าลินินสีจันทน์ ก็คงเผยให้เห็นผิวหนังสีน้ำตาลอม เทาตุแล้วหม่นหมองพิกล

“ปากร้ายนะเรา” หยางจินทำเสียงฮือฮูในลำคอ “หวงพี่ชายขึ้นมา

หรือไง”

“เปล่าเลย จะยินดีมากหากมีผู้หญิงดวงซวยมารับช่วงพีไปเสียที...”

เสียงกังวานสนาะหุ้มนวนหายกลับลงไปในลำคอแทบจะในวินาทีที่เห็น มัมมีในโลงเต็มสองตา เจกิตาน์รู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นไปเสียตั้งแต่วันนั้น ขณะกวาดตาไปบนโครงร่างใหญ่มหึมาผิดธรรมดาที่นอนเหยียดยาวอยู่ กึ่งกลางด้านในโลงซึ่งมีสื่ออ่อนกว่าเนื้อไม้ด้านนอกมาก ร่างนั้นแห้งสนิทและเป็นสีน้ำตาลแดงเหมือนผืนแผ่นดินแห้งแล้ง มือและเท้าทั้งสองข้างถูกมัดไว้ด้วยเชือก ในขณะที่ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความทุกข์ทรมาน ริมฝีปากเปิดอ้าออกคล้ายกำลังส่งเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดแสน ผิดจากมัมมีทั่วไปที่มักมีสีหน้าสงบพร้อมไปพบเทพโอซิริสในแดนปรภพ เห็นได้ชัดว่าต้องถูกทำร้ายหรือทรมานก่อนตาย

ก็สาสมแล้วนี่!

หญิงสาวรีบยกมือขึ้นปิดปากตนเองอย่างตื่นตระหนกก่อนที่วลีนั้นจะหลุดรอดริมฝีปากออกไป นี่เธอคิดอะไรบ้าๆ อย่างนั้นได้อย่างไรกันเล่า เหมือนรู้อย่างนั้นละว่ามัมมีที่อยู่ตรงหน้านี้เป็นใครมาจากไหน และรู้ว่าเธอเคยทำเรื่องเฮงซวยอะไรมา!

เดี๋ยวนะ... ‘เขา’ อย่างนั้นหรือ เธอรู้ได้อย่างไรกันเล่าว่าร่างตรงหน้านี้เป็นเพศชาย...

“เจเจ เป็นอะไรหรือเปล่า”

หยางจินรีบโอบแขนรอบไหล่บอบบางของน้องสาวนอกไส้ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขามีโอกาสได้เห็น เจกิตาน์ โจนส์ ผู้ไม่เคยกลัวฟ้าเกรงดิน หน้าซีดเป็นไก่อต้ม

“มะ...ไม่” เจกิตาน์รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติอย่างรวดเร็ว “แค่...รู้สึกวากลีนมันอับๆ ซอบกล”

เธอโกหกคำโต ที่จริงกลิ่นไม้สนผสมกับกลิ่นดอกไม้แปลกๆ ที่ลอยอวลอยู่ในบรรยากาศนี้หอมและคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด เป็นกลิ่นที่เธอ

น่าจะ...เคยชอบ...คำถามคือ เธอเคยได้กลิ่นนี้จากที่ใดกันเล่า ทำไมจึงได้
กล้าคิดว่า ‘เคยชอบ’ ได้

“มันมีร่างนี้เป็นของใครเธอคะคุณหลี่ ฉันหมายถึง...ในเอกสาร
ได้บอกไว้หรือเปล่าว่าเธอเป็นใคร”

เมื่อตั้งสติได้เธอจึงหันไปหาหลี่อยู่อิงที่มองซ้ายมองขวาเล็กน้อย ใน
ห้องนั้นมีเจ้าหน้าที่ยืนอยู่ด้วยสองสามคน แต่ดูเหมือนแต่ละคนไม่รู้ด้วยซ้ำ
ไปว่ากำลังยืนมอง ‘อะไร’ อยู่

“เอ่อ...อย่างที่ผมบอกแต่แรกนั้นละครับมิลเจ มีมิมี่ร่างนี้ไม่ได้อยู่ใน
ลิสต์โบราณวัตถุของดอกเตอร์โจนส์ ก็เลยไม่มีรายละเอียดอะไรเลยสักอย่าง
ในส่วนของเขาโรงที่อยู่ตรงนั้น เจ้าหน้าที่ของเราไม่ได้เปิดนะครับ มันแน่น
อยู่ก่อนแล้ว เราก็เลยขยับฝ่าโรงดูว่าด้านในมีอะไรเสียหายหรือเปล่า แต่...
แต่ทุกชั้นตอนเราสวมถุงมืออะครับ ไม่ได้จับโบราณวัตถุโดยตรงเลย” เขา
รู้ว่าไม่ควรแตะต้องโรงอายุรพันปีนี้โดยพลการ ทว่าการตรวจสอบและ
เตรียมความพร้อมทุกอย่างก็เป็นหน้าที่ของเขากับพนักงานคนอื่นๆ เช่นกัน
เจกิตันหันไปมองฝ่าโรงซึ่งเกาะสลักอย่างง่าย ๆ ให้เป็นโครงร่างของ
มนุษย์ที่นอนไขว้มือเป็นรูปกากบาท มือทั้งสองข้างกำไว้หลวมๆ ไม่มี
สัญลักษณ์หรืออักษรไฮโรกลิฟบอกถึงยศศักดิ์ กระทั่งใบหน้าบนโรงยัง
เลื่อนเลี้ยวจนมองไม่ออกว่าเคยมีสีสันทัดแต่มีอยู่บนเนื้อไม้หรือไม่

“แล้วมิลเตอร์เจนกินส์อยู่ที่ไหนคะ เขาควรจะตั้งอยู่คุณทุกชั้นตอน
นี่”

ดวงตาคมกริบกวาดไปทั่วห้องเพื่อมองหา เอียน เจนกินส์ ผู้ช่วยวัย
๓๕ ปีของบิดา เขาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลโบราณวัตถุที่นำมาจาก
อังกฤษและต้องช่วยเธอควบคุมการจัดตั้งและขนย้ายอย่างใกล้ชิดเพื่อไม่ให้
เกิดความเสียหายต่อสิ่งล้ำค่าที่ยืมมา ยิ่งเป็นมิมี่ด้วยแล้ว ยิ่งต้องดูแลเป็น
พิเศษ ทั้งอุณหภูมิและความชื้นอาจมีผลต่อการเสื่อมสลายของมิมี่จาก
บรรพกาลได้ทั้งสิ้น นี่คือเหตุผลที่มิมี่ทุกร่างจำเป็นต้องอยู่ในโรงแก้วที่

ควบคุมอุณหภูมิได้อย่างเหมาะสมที่สุดเพื่อรักษาร่างไว้

“เมื่อครู่ยังช่วยเราเปิดโลงอยู่เลยอะ แต่อยู่ๆ ก็บอกว่ารู้สึกไม่ค่อยดี ก็เลยขอออกไปสูดอากาศข้างนอก”

เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ ต่อให้เจกิตานี่ไม่ใช่ลูกบุญธรรมของมหาพาลินก็มีรัศมีบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกหวั่นเกรงอยู่ดี

“เอาอย่างนี้ เธอโทร. หาดอกเตอร์โจนส์แล้วกัน เต็มวฟีไปดูเจนกินส์ให้เอง” หยางจินตบ่าเจกิตานเบาๆ “ลองถามดูว่าทำไมมันมีตัวนี้ไม่อยู่ในลิสต์ แล้วจะให้อย่างไรกับมันดี”

เจกิตานพยักหน้ารับ เธอเหลือบมองมัมมี่ปริศนาอีกครั้ง รู้สึกสังหรณ์อยู่ลึกๆ ว่าอีกไม่ช้าก็เร็วเธอจะต้องเดือดร้อนเพราะมันอย่างไรชอบกล

“นี่มันบ้าชัดๆ เจเจ ถ้าป่ารู้ ป่าต้องไม่ยอมแน่ แมกกีด้วย รู้เข้ามีหวังช็อกตายตั้ง”

หยางจินถอดสูทโยนลงบนโซฟา ปลดกระดุมเสื้อเซ็คสองเม็ดบนอย่างหัวเสีย ดวงตาขาวเรียบขึ้นเดี๋ยวมองตรงไปยังกลุ่มคนที่กำลังช่วยกันขนโลงศพไม้ซีดาร์อายุหลายพันปีลงบันไดไปยังห้องเก็บไวน์ด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งยวด...เขารู้ว่าแม่น้องสาวตัวดีเป็นคนบ้าป็น คิดอะไรไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านชาวช่อง แต่ถึงขนาดขนโลงพร้อมมัมมี่เข้ามานอนแอ้งแม้งอยู่ด้วยกันในบ้านนี้ก็บ้าเกินคนไปหน่อยแล้ว!

“ก็อย่าให้ป่ากับแมร์ู้สิ ง่ายจะตายไป ฟีไม่ปากโป้งแล้วใครจะรู้กันเล่า”

เจกิตานยกไหล่อย่างไม่มีหระ เธอถอดเสื้อสูทออกจนเหลือแต่เกาะอกสีดำกับกางเกง ผิวเธอเป็นลีน้าฝึ้งเนียนสวยเสริมให้รูปร่างอ้วนแน่น ทว่ากลมกลิ้งของเธอมิเสน่ห์ชวนมองมากขึ้นไปอีก หยางจินเองก็ไม่เคยละสายตาไปจากเธอได้เลย

“ง่ายกับผีนะสิ นี่มันอัปมงคลนะเจเจ เอาศพเข้าบ้านได้ยังไง สติยังดีอยู่หรือเปล่า”

“อ๋ปมงคล? อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลย พี่เคยเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ ปกติเห็นทำบาปกับสาว ๆ ไม่เว้นแต่ละวัน ไม่เลือกเวลา สถานที่ นั่นนะ อ๋ปมงคลว่าอีก” หญิงสาวเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์บาร์แล้วรินไวน์ใส่แก้ว ส่งให้ชายหนุ่ม ส่วนตนเองกระดกดื่มจากขวดหน้าตาเฉย “อีกอย่าง พี่จะให้ฉันทิ้งของล้ำค่าของพ่อเอาไว้ที่พิพิธภัณฑ์โดยไม่มีคนดูแลได้อย่างไร มีสเตอร์เจนกินส์ก็เข้าโรงพยาบาลไปแล้ว แถมตอนนี้พ่อเองก็อยู่ที่อียิปต์ ยังมาทันทีไม่ได้จนกว่าจะเสร็จธุระ พ่ออุตส่าห์ขอร้องฉันทั้งทีนะ ฉันจะปฏิเสธได้ลงคอเสียหรือ”

เจกิตาน์ถอนใจ ใครจะคาดคิดกันแล้วว่า เอียน เจนกินส์ จะป่วยหนัก ถึงขนาดอาเจียนเป็นเลือด เตือดร้อนหยุดเงินต้องให้ลูกน้องพาไปส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด ดูเหมือนเขาจะโหมงานหนักมาหลายเดือนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ถึงขั้นเป็นแผลในกระเพาะอย่างรุนแรง

นี่ๆ แล้วก็หนัก ถึงแพทย์วินิจฉัยภัยโรคชุดเงินขนาดนี้แล้ว แต่ยังอุตส่าห์มีเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑ์ช่างจินตนาการสองสามคนที่คิดว่าเขาป่วย เพราะคำสาปของมัมมีปริศนา

เพื่อเจอไปกันใหญ่...

“บอกจริงๆ นะ พี่ไม่เข้าใจดอกเตอร์โจนส์เลยจริงๆ พ่อประเภทไหน ที่กล้าขอให้ลูกเอ้าชานนั้นมาเก็บไว้ที่บ้านกัน”

“ก็ประเภทที่พ่อของฉันเป็นนี่ละ พี่ก็รู้ว่าพ่อไว้วางใจฉันที่สุด”

หญิงสาวหัวเราะเสียงแผ่ว ว่ากันตามจริงแล้ว ก่อนหน้าอายุ ๑๕ ปี เธอแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพ่อเลย นอกจากคำบอกเล่าของคนรอบข้างถึงเรื่องชีวิตแต่งงานของเจตปรียา มารดาของเธอ กับดอกเตอร์รูเฟิร์ต โจนส์ ที่ต้องล่มสลายลงเพราะความเจ้าชู้หลายใจของเข่า จนต้องหลบลูกสาวคนเดียวซึ่งเพิ่งอายุยังไม่ครบขวบปีดีหนีกลับมารักษาแผลใจที่เมืองไทยจนได้พบกับหมาหลิน สามีคนปัจจุบันที่มอบความรักให้ทั้งเจตปรียาและลูกอย่างจริงใจ

เจกิตาน์ไม่เคยเกลียดพ่อแท้ๆ และเจตปรียาเองก็ไม่เคยพูดจาใส่ร้าย

หรือสอนให้เธอเกลียดท่าน ไม่เคยแม้แต่กีดกันไม่ให้พ่อลูกพบหน้ากันด้วยซ้ำ แม่ของเธอเพียงแค่นั่งอยู่ให้เธอค่อยๆ ทำความรู้จักกับพ่อตามลำพังโดยไม่ยอมพบหน้าอดีตสามีอีกก็เท่านั้น เมื่อได้รู้จักตัวตนของดอกเตอร์รูเพิร์ต โจนส์ เจกิตานก็กลับรู้สึกว่าคุณรักที่ทำให้แม่หึงหวงน่าจะเป็นมัมมี่เสียมากกว่า ไม่รู้ว่าผู้ชายที่บัลลังก์มัมมี่คนนี้มีดีอะไรหนักหนาสน่า ผู้หญิงทั้งหลายถึงได้หลงใหลใฝ่ฝันถึงเขาเสียเหลือเกิน

ใช่แล้ว...ดอกเตอร์รูเพิร์ต โจนส์ หลงรักอียิปต์วิทยาเข้าขั้นคลั่งไคล้ เขาเชื่อว่าการที่บรรพบุรุษชาวอังกฤษได้แต่งงานกับหญิงสาวชาวอียิปต์นั้นคือพรหมลิขิตของชีวิตเขาโดยแท้จริง ในคฤหาสน์หลังงามของตระกูลโจนส์ เต็มไปด้วยโบราณวัตถุล้ำค่าจากดินแดนไอยคุปต์ที่สั่งสมมาหลายชั่วอายุคน รูเพิร์ตที่คลุกคลีกับโบราณวัตถุเหล่านี้ตั้งแต่เกิดจึงได้รับแรงบันดาลใจมหาศาลให้ศึกษาด้านอียิปต์วิทยาโดยตรง จนกลายมาเป็นหนึ่งในนักอียิปต์วิทยาชั้นแนวหน้าดังทุกวันนี้

“ไว้ใจก็เรื่องหนึ่ง แต่อย่าได้ปัญหาให้ก็เป็นอีกเรื่อง” หยางจินถอนใจพลางตั้งขวดไวน์จากมือของหญิงสาว “ดื่มเยอะไปแล้วยายซีเมาแล้วดูซี เป็นสาวเป็นนางกระดกขวดดื่มแบบนี้ได้ยังไง เสียกิริยามนตร์”

ชายหนุ่มรู้ว่าเจกิตาน์คอแข็งระดับทองแดงจบบพลทินัม แถมยังรู้จักขีดจำกัดของตนเองดีว่าดื่มได้แค่ไหน แต่ไม่ว่าอย่างไร การดื่มมากเกินไปพอต่ออย่างที่เขาชอบทำบ่อยๆ ก็ไม่ดีต่อสุขภาพอยู่ดี

“เอาคืนมาน่า ต่อหน้าพี่ ฉันไม่จำเป็นต้องรักษาภิรยาอะไรนี้” หญิงสาวคว่ำขวดคืนมาดื่มต่ออย่างไม่ใส่ใจคำเตือนของพี่ชาย “แล้วก็นะ...ฉันไม่คิดว่าเรื่องมัมมี่อะไรนี้จะจะเป็นปัญหาตรงไหน ก็แค่เก็บเอาไว้จนกว่าพ่อจะปลื้มตัวมารับคืนได้”

“แล้วเมื่อไหร่ถึงจะมาได้กันเล่า”

หยางจินทำหน้าเมื่อย รูเพิร์ตคือพ่อผู้ไม่เคยรักษาสัญญาใดๆ ที่ให้ไว้แก่ลูกสาวทั้งสิ้น หลายต่อหลายครั้งที่ผู้ชายคนนี้ปล่อยให้เจกิตาน์คอย

เกือบ ตลอดระยะเวลาสี่สิบปีที่ผ่านมา เขาให้คำสัญญาต่างๆ แก่เธอมากมาย ทั้งบอกว่าจะบินมาร่วมงานเลี้ยงวันเกิด งานฉลองวันจบการศึกษา หรือ แม้แต่ฉลองวันคริสต์มาสด้วยกันประสาพ่อลูก แต่เอาเข้าจริงทำได้ตามที่พูด เพียงครั้งหรือสองครั้งเท่านั้นเอง บอกตรงๆ...หยางจินไม่อยากจะพูดให้ เจเจของเขาต้องเสียใจเลยจริงๆ ว่ารูเพิร์ตลืมวันสำคัญของลูกสาวเพราะ มัวแต่ขลุกอยู่กับบรรดาสาวสวยอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกตัวเองนั่นละ

ให้ตายเถอะวะ...เขาไม่เคยชอบหน้ารูเพิร์ตเลย

จริงอยู่ว่าตั้งแต่เล็กจนโต เขาได้ยืนพอกับเจตปรีชาพูดถึงพฤติกรรม ไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอยของรูเพิร์ตบ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยตัดสินดอกเตอร์ คนดังจากคำพูดที่อาจมาจากความบาดหมางที่ตกตะกอนหนาแน่นอยู่ในใจ ของเจตปรีชา...ทว่าเมื่อได้สัมผัสตัวตนที่แท้จริงของฝ่ายนั้นบ่อยครั้ง จึง เห็นว่าทำไมมารดาเลี้ยงของตนเองถึงได้เลิกรากับรูเพิร์ต ไม่ใช่เพียงเพราะ ความเจ้าชู้ประทุติณชนิดที่เพี้ยนบออย่างเขายังอายอย่างเดียว แต่เพราะ รูเพิร์ตไม่ค่อยใส่ใจความรู้สึกของคนใกล้ตัวอีกด้วย หยางจินพอดูออกว่า เขารักลูกสาวมาก เพียงแต่ไม่มากเท่าที่รักตนเอง ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่อย่างใดที่นักอียิปต์วิพากษ์ชาวอังกฤษผู้นี้จะคิดถึงความสุขส่วนตัวก่อน เป็นอันดับแรก

คนอะไรเห็นแก่ตัวเป็นบ้า!

“เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น” เจกิดานัยกัโหล “แล้วทำไมพี่ต้องเป็นเดือดเป็นร้อนด้วยล่ะหยางจิน นี่บ้านฉันนะ พี่ไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยเสียหน่อย”

“ก็เพราะไม่ได้อยู่ด้วยนี่ละถึงเป็นห่วง”

หยางจินยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ แล้วกวาดตามองไปรอบห้องที่ตกแต่ง อย่างเรียบง่ายด้วยโทนสีขาวดำๆ...บ้านหรูหลังนี้เดิมเป็นทาวน์เฮาส์สามสี่ ล็อกเรียงกันเป็นแถวอยู่บนเขา หม่าหลินชอบใจที่มองลงไปแล้วเห็น ทิวทัศน์อันสวยงามของอารีฟัลส์เบย์ชัดเจนดตะ จึงทุ่มเงินซื้อด้วยราคาสูง ลิบลิว จากนั้นจึงรีโนเวตใหม่ทั้งหมด อีกทั้งยังบุผนังของทาวน์เฮาส์

ทั้งหมดให้ทะเลถึงกัน ทำให้มีพื้นที่ใช้สอยกว้างขวางและโอ้อ่าเหลือเชื่อ เมื่อ ล้อมรั้ว ปลุกต้นไม้ นานาพรรณและแต่งสวนตามแบบฉบับอังกฤษ บ้านหลังงามจึงร่มรื่นและเป็นส่วนจั่วจากโลกภายนอกชนิดเหมือนอยู่กันคนละโลกทีเดียว

เมื่อเจกิตาร์เรียนจบและเปรยกับมารดาว่าอยากแยกออกมาอยู่เป็นเอกเทศ หม่าหลินจึงยกบ้านหลังนี้ให้เป็นของขวัญวันเกิดของลูกเลี้ยงที่เขา รักเสมือนลูกในไส้ และยกบ้านในย่านพอลลิทีกัลพาท หรือเดอะพิก ซึ่งเป็นย่านที่ที่ดินมีราคาแพงระยับติดอันดับต้นๆ ของโลกให้แก่หยางจิน เพื่อป้องกันไม่ให้พวกปากหอยปากปูในวงสังคมนิทานลับหลังได้ว่าเขารักลูกไม่เท่ากัน

“ถ้าพี่มาอยู่ด้วยน่าห่วงมากกว่าอีก แต่คิดก็ปวดหัวแล้ว”

เพลอเตียวเตียวหญิงสาวดุ่มโผนไปกว่าครึ่งขวดแล้ว และครั้งนี้ หยางจินเริ่มทนไม่ไหวขึ้นมาจริงๆ จึงคว้าขวดไวน์มากระดกดื่มน้ำลืมหึบที่ เหลือจนหมดเพื่อไม่ให้เธอมีโอกาสดุ่มต่ออีก...เจกิตาร์เป็นนักดุ่มด้วยง แม้เธอจะคอแข็งและรู้จักขอบเขตของตนเองดีว่าดุ่มได้แค่ไหน แต่บางครั้ง ที่ติดลมแล้วดุ่มหนักมากจนเมาหลับคาโซฟาก็มี เวลาแอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ ในกระแสเลือด แม้น้องน้อยผู้มักแสดงท่าทางว่าเข้มแข็งอยู่เสมอจะร้องไห้ แล้วพึมพำบางสิ่งบางอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ต่อให้เสียหูฟังก็ไม่เข้าใจว่าพูดสิ่งใด เธอดูประหลาดและโศกเศร้าในแบบที่หยางจินไม่ชอบเอาเสียเลย

เขาไม่ชอบเห็นน้ำตาของเจกิตาร์...

“ถ้าไม่มีพี่แล้ว ใครจะอุ้มพี่มาอย่างเราขึ้นไปนอนบนห้องฮิ หัดสำนึก บุญคุณเสียบ้าง”

หยางจินใช้นิ้วชี้ติดหน้าผากน้องสาวดังเผียะ แต่แทนที่เธอจะโกรธ กลับหัวเราะร่วนอย่างไม่ถือสา อาจเพราะเล่นกันแรงๆ แบบนี้มาตั้งแต่ยัง เด็กกระมัง...คนตรงหน้าคือพี่ชายคนเดียวของเธอมาดั้งแต่อายุได้สองขวบ และเป็นพี่ชายคนเดียวที่เธอมี ถึงเขาจะแก่กว่าเพียงแค่สองปีจนดูเหมือน

เป็นเพื่อนกันเสียมากกว่า ทว่าเธอก็เคารพเขาในฐานะพี่ชายถึงคู่กัดอยู่เสมอ

“พูดถึงเรื่องนี้แล้วนึกขึ้นมาได้ คินคีย์การ์ดเข้าประตูบ้านกับกุญแจห้องนอนของฉันมาเลย พี่ชอบเปิดเข้ามาในบ้านฉันตามใจชอบอยู่เลย”

เจกิตาน์เสริมทำเป็นแบมือ ส่วนพี่ชายยกไหล่แล้วโน้มตัวข้ามเคาน์เตอร์ไปจุ่มพิตขมับของเธอเบาๆ ตามความเคยชิน

“เรื่องอะไรจะคิน เมื่อวันที่ไหนเราขั้ดคำสั่งป้าแอบพาผู้ชายเข้าบ้านขึ้นมา พี่จะได้จับได้คาหนังคาเขาอย่างไรเล่า”

ดวงตาสีนิลค่อยๆ มองไล่จากหน้าผากกลมมนลงมาตามจมูกเล็กโด่งและหยุดอ้อยอิ่งอยู่ที่กึ๋นปากอิมเต็มหน้าจูบ...รู้ว่าควรหักห้ามใจ รู้ว่าไม่ควรมองเธอด้วยแวตาแบบนี้ แต่เพียงคิดว่าวันหนึ่งอาจมีผู้ชายคนอื่นเป็นคนบดขยี้ริมฝีปากของเธอ ไม่ใช่เขา หัวใจก็เหมือนถูกไฟเผาเผาแทบมอดไหม้เป็นจุณ

‘เจเป็นน้องสาวของแฉะ หยางจิน ดูแลน้องให้ดี...’

เสียงของบิดาตั้งกล้องอยู่ในสมองทุกครั้งที่เขาคิด ‘ออกนอกกลุ่มนอกทาง’ ดูเหมือนบิดาจะล่วงรู้ ‘ความในใจ’ อันซ่อนเร้นของเขา จึงได้เฝ้าเตือนกลายๆ เช่นนั้นเมื่อหลายปีก่อน เป็นประโยคศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้เขาไม่กล้าทำอะไรเกินเลยกับเธอ และจำต้องวางตัวเป็นพี่ชายผู้แสนดีต่อไปอย่างที่เคยเป็นมาตั้งแต่อายุสี่ขวบ

“พูดอะไรบ้าๆ ผู้ชายคนเดียวที่บ้านนอกออกไปบ้านฉันก็มีแต่พี่นี่ละน่าเมื่อมาก”

เจกิตาน์เบะปาก...ทั้งป้า ทั้งหยางจินชี้หัวพวกกัน ตั้งแต่เกิดมาจนอายุครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เธอยังไม่เคยมีคนรักเป็นตัวแทนตนเลยสักคน เมื่อรู้ว่าเธอเป็นลูกเลี้ยงของหมาทลิน ผู้ชายทั่วไปก็เผลอหายเข้ากลีบเมฆไปแทบทุกราย รายไหนที่ใจกล้าหน่อยก็มักถูกหยางจินหาสารพัดวิธีมาขู่ไล่จนต้องยอมถอยไปที่ละคนสองคน แต่อย่างว่า...ถึงผู้ชายสองคนในครอบครัวของเธอไม่ตั้งป้อมใส่หนุ่มๆ ทุกคนที่มาเจ๊าะเจ๊ะ เธอก็

คงไม่สนใจใครอยู่ดี... ไม่สิ ต้องเรียกว่าไม่เคยขายตาแล้วผู้ชายหน้าไหน โดยไม่มีสาเหตุชัดเจน บางทีอาจเพราะเธอรู้สึกว่ามันน่าเบื่อหน่ายใครสักคนอยู่ ใครที่จะทำให้หัวใจของเธอสั่นไหวเพราะสิ่งที่เรียกว่า...ความรัก

“ใครว่ากันแล้ว ตอนนี่ไม่ใช่ผู้ชายคนเดียวที่สิงอยู่ในบ้านเธอแล้วนะ เจเจ ไหมมมีนั่นถือเป็นผู้ชายคนที่สอง”

หยางจินมองเจ้าหน้าทีเดินเข้าออกกันวันวุ่นวายอย่างไม่ค่อยพอใจเท่าใดนัก พวกเขาต้องใช้เวลาติดตั้งโรงปรับอากาศหุ้มเพื่อ ‘ซาง’ นั่นอีกนานโขเชียวละ

“ตกลงแล้ว พี่รู้ได้ยังไงว่ามมีนั่นเป็นผู้ชาย อาจเป็นผู้หญิงก็ได้”

“ไม่มีทาง ลัทธิชาตญาณของพี่มันบอกว่าซางนั่นแหละ เป็นผู้ชายแน่นอน!”

กลิ่นคาราโอเกะที่ลอยคลุ้งอยู่ในบรรยากาศบังคับให้เจกิตานต้องลืมตาตื่นขึ้นจากห้วงนิรนา นอนแปลกที่ร่างกายของเธอหนักอึ้งและไม่อาจขยับได้ตั้งใจ เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบแต่ความมืดและอึดอัดจนหายใจไม่ออก หญิงสาวหายใจหอบ พยายามร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่อาจเปล่งเสียงใดๆ ให้ล่วงพ้นสาคอออกมาได้ เธอจึ้นรน กรีดร้องในความเยียบงั้นนั้นอย่างบ้าคลั่ง หยาดน้ำตาหยดจากทางตาลงอาบแก้ม

แค่นั้นก็...

ความรู้สึกเกลียดชังอันไร้ที่มาพวยพุ่งขึ้นมาจากกลางอก เจกิตานั้งตงใจและประหลาดใจที่เพิ่งรับรู้ว่ามีภายในส่วนลึกมีความรู้สึกชนิดนี้ชัดเจน อยู่และกำลังปะทุออกมาอย่างรุนแรง

ไม่มีวัน... ไม่มีวันให้อภัยเป็นอันขาด!

ต่อให้ผ่านไปอีกกี่พันปี อีกกี่ภพชาติ ก็ไม่มีวันให้อภัย!

กริ่ง...

เจกิตานสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์บ้านดังเข้ามาในโสต

ประสาท ดวงตาคมซึ่งเบิกโพลงในขณะที่ร่างกายเริ่มรับรู้ได้ถึงความแฉ่ง กระด้างและเย็นเฉียบใต้แผ่นหลัง หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ คล้ายเรียกสติอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะอาศัยแสงสีส้มสลัวจากไฟหลุมบนเพดานมองไปรอบๆ เพียงเพื่อจะพบว่าตนเองนอนอยู่บนพื้นห้องเก็บไวน์ และนอนอยู่ข้างๆ สุสานไม้วางโลงประดับหุ่มีสำหรับ...มัมมี่!

กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ที่เงียบไปแล้วดังขึ้นอีกคำรบ เจกิตาน์พยายามขยับลุกขึ้นหนึ่งอย่างลำบากยากเย็น ปลายมือและปลายเท้าชาตึ่แทบไร้ความรู้สึก แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังพอรับรู้ได้ว่าในมือของเธอกำบางสิ่งบางอย่างเอาไว้ และเมื่อก้มลงมองก็ต้องนิ่งงันไปชั่วขณะ

นี่มัน...มิด!

ใบมิดทำคว่ำสี่เงินวาววับขนดขาว สี่นิ้วสะท้อนแสงไฟเป็นประกาย แลบบลابلนที่อยู่ในมือยังไม่น่าตกใจเท่ารอยชุดขีดที่อยู่บนกระຈกเนื้อไสแจ้วของโลงแก้วประดับหุ่มี

เจกิตาน์ทั้งมิด ดวงตาของเธอเด่นระริกขณะกระຈจขึ้นเกาะโลง ปลายนิ้วเรียวยาวรารำเทียบนแตะบนรอยกริดขาวเหล่านั้นอย่างตกตะลึง รอยเหล่านั้นมีทั้งลึกและตื้น บ้างก็กะเเทาะเนื้อกระຈกออกบางส่วนราวกับทำเพราะความแค้นสุดขั้วหรือไม่ก็คลุ้มคลั่งสุดขีด ซึ่งหากไม่ใช่กระຈกแบบหนาพิเศษแล้วละก็โลงคงแตกยับเยินไปแล้ว

ไม่จริง...อย่าบอกนะว่าเธอเป็นคนทำ...

เจกิตาน์สับสนจนจับดันชนปลายไม้ถูก แค่อคิดให้ออกว่าตนเองลงมาอยู่ในห้องเก็บไวน์นี้ได้อย่างไรก็มีดแปดด้านแล้ว ไหนจะมีดกับรอยพวกนี้ อีก เธอหลุบตามองร่างแห้งเหี่ยวที่นอนสงบนิ่งอยู่ในโลงผ่านกระຈกแก้วด้วยความรู้สึกทลากใจแถมหวาดหวั่น เธอไม่กลัวซากที่อยู่เบื้องหน้านี้เลยแม้แต่น้อย...แต่กลัวอารมณ์เผ็ดร้อนบางอย่างที่ค่อยๆ แผ่ซ่านมาจากกลางอกและพุ่งขึ้นสู่ดวงตาทั้งสองข้าง

โกรธเกรี้ยว เคียดแค้น ชิงชัง และโศกเศร้า...

สี่อารมณ์นี้ทำให้สมองซึ่งเคยประมวลผลได้อย่างยอดเยี่ยมราวอย่าง
ไม่อาจหาสาเหตุได้...ไม่ลื จจริงๆ เธอรู้สาเหตุอยู่แล้ว ก็ร่างมมมีอายุนับพันปี
นี้อย่างไรเล่า ทว่าสิ่งที่เธอไม่รู้ก็คือ ทำไมเธอถึงได้รู้สึกเช่นนี้ต่อซากศพที่เพิ่ง
พบเห็นเป็นครั้งแรกได้กันหนอ...ทำไมเธอถึงเกลียดมันกันเล่า

กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเป็นครั้งที่สามคล้ายปลายสายยังไม่ล้มเลิกความ
พยายาม เจกิตานเอยหน้าขึ้นมองนาฬิกาบนผนังห้องที่บอกเวลาตีสามเศษ
แล้วระบายลมหายใจยาว คนเดียวที่ตะปัดตะบันโทรศัพท์จนกว่าเธอจะ
รับสายชนิดไม่สนใจว่ารบกวนการพักผ่อนในโลกนี้ก็มีอยู่คนเดียวนั่นละ...
หยางจิน! และถ้าเธอไม่รีบไปรับละก็ อีกไม่กี่วินาทีชั่วโมงเขาก็จะบุกมาที่
บ้านเพราะคิดว่าเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเธอ แล้วก็จะอยู่ยาวไปจนถึงเช้าซึ่งเป็น
สิ่งสุดท้ายที่เธออยากจะทำให้เกิดขึ้น!

หญิงสาวในชุดนอนผ้าซาตินเนื้อบางเดินโผล่ขึ้นบันไดกลับไปยัง
ห้องนั่งเล่น เจกิตานเอยพยายามสลัดภาพสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นออกจากสมอง แล้ว
ตรงไปรับโทรศัพท์ที่ตั้งไม่หยุดด้วยท่าทางเป็นปกติที่สุด แม้ปลายสายจะ
ไม่มีทางเห็นสีหน้าซีดเผือดของเธอในยามนี้ก็ตาม

“ฮัลโล...” หญิงสาวกรอกเสียงแหบแห้งลงไปในโทรศัพท์บ้านแบบ
ไร้สาย แม้จะพยายามตั้งใจสุดความสามารถแล้ว เสียงของเธอก็ยัง
สั้นนิดๆ อยู่ดี

“เจย์เบิร์ต?”

เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มชวนฟังนั้นเรียกขานเธอด้วยชื่อเล่นที่มีเพียง
เจ้าตัวเท่านั้นที่เรียก เขาเคยบอกว่าเจย์เบิร์ต หรือนกบลูเจย์ นกขาบสีน้ำเงิน
สดใสเป็นสัญลักษณ์แห่งความสุข และเธอก็คือความสุขของเขา...ช่างเป็น
คำโกหกที่แสนอ่อนหวานเสียจริงๆ

“นั่นเจย์เบิร์ตใช่ไหม?”

“อะ คุณพ่อ” เจกิตาห์ตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้น “แหม...หนูนึกว่าพี่หยางจินเสียอีก”

“ถ้าเป็นไอ้หมอนั้นมันคงพุ่งไปหาตั้งแต่ไหน. ไม่ติดครั้งแรกแล้วละมั้ง มันหวงเจย์เบิร์ตของพ่ออย่างกับอะไรดี” น้ำเสียงของรูเพิร์ตติดจะเยาะหยันอยู่ในที

หญิงสาวถอนใจ ฟังก็นึกว่าคนเป็นพ่อไม่ชอบหน้าหยางจินเหมือนที่พี่ชายของเธอไม่ชอบท่านนั้นละ สองคนนี่ไม่รู้เป็นอย่างไรสิน่า เจอหน้ากันทีไร เป็นได้ทะเลาะกันทุกทีไป

“คุณพ่อมืออะไรหรือเปล่าอะ ถึงได้โธ. หาหนูดีขนาดนี้”

เจกิตาห์เปลี่ยนหัวข้อสนทนานิ่มนวล เธอไม่อยากให้บิดาพูดถึงหยางจินในแง่ไม่ดี เพราะถึงอย่างไรหยางจินก็เป็นเหมือนพี่ชายแท้ๆ

“โอ พ่อขอโทษด้วยนะเจย์เบิร์ต ลืมไปว่าที่นั่นคงจะดีมากกว่าแล้วแต่ที่ลอนดอนนี่เพ็งๆแค่นี้เอง เทำนั้นเอง คือ...พ่อเป็นห่วงเรานั่นละ”

“เป็นห่วงหนูหรือว่าเป็นห่วงมีมีกันแน่อะ”

หญิงสาวหัวเราะเสียงพลีวทั้งที่ไม่ขำเลยสักนิด...ที่จริงถ้าพ่อรู้ว่าเธอ ‘เกือบ’ ทำอะไรกับมีมีร่าเง้นไปบ้าง คงรีบบินตรงดิ่งอย่างไม่คิดชีวิตมารับคืนไปเสียละ

“พูดอะไรอย่างนั้นเล่า พ่อบอกไปแล้วนี่ว่าห่วงเราต่างหาก” รูเพิร์ตหัวเราะตอบ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไซ้ใหม่เจย์เบิร์ต พ่อหมายถึง...ไม่มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นไซ้ใหม่”

คำถามนั้นทำเอาคนฟังนิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนจะสรั่งประติษฐ์เสียงขบขัน

“แหม ไม่มีหรอกอะ เอ๊ะ เตี้ยวก่อนนะ ไหนคุณพ่อว่าอยู่ไคร่ไรอะทำไมตอนนีถึงไปอยู่ที่ลอนดอนได้”

เมื่อตั้งสติได้ สมอที่เคยเหี่ยบคมก็เริ่มกลับมาประมวลผลได้อีกครั้ง...คนปลายสายถอนใจแรงจนคนฟังรับรู้ได้ถึงความรู้สึกลำบากใจระคนกดดัน

“เรื่องมันยาว เอาไว้พ่อจะเล่าให้ฟัง ตอนที่เจอหน้ากัน” รูเพิร์ตเอ่ยเสียงเบา “พ่อรักลูกนะเจย์เบิร์ต รักมาก เท่าชีวิตของพ่อ”

คำทิ้งท้ายก่อนวางสายลวงหัวใจของเจกิตานีให้รู้สึกรันทองอย่างประหลาด เธอไม่เคยคาดคิดเลยว่านั่น...จะเป็นประโยคสุดท้ายที่ได้ยิน ก่อนที่จะเกิดเรื่องใหญ่ตามมาในอีกไม่กี่วันให้หลัง

เรื่องยาว

เจกิตาร์ชมวดตัว ดวงตาสีอ่อนราวอำพันมองใบหน้าขาวซีดของ
เอียน เจนนิลี อย่างไม่เข้าใจ “แต่ฉันเพิ่งคุยกับคุณพ่อเมื่อต้นอาทิตย์ที่เ
อะคะ คุณพ่อยังบอกฉันว่าจะมารับฉันี่กลับด้วยตัวเองด้วยซ้ำ”

“ผิดปกตียังไงเหรอคะ”

คนรอบตัว รุฬาริธ โจนส์ รู้กันดีว่าเขาชอบทำตัวผลุบๆ โผล่ๆ วันนี้อะลุนตอนไหน แต่อีกวันสองวันก็อาจไปโผล่ที่โคโรนาหรืออัสวานเสียเฉยๆ บางครั้งอาจไปอยู่ที่ประเทศไทยหรือไม่ก็ปรูตามแต่อารมณ์จะพาไป เขามักส่งข่าวว่าอยู่ที่ใดก็ตามเมื่อถึงจุดหมายปลายทางที่ตนเองต้องการแล้วเท่านั้น

ทุกคนเองก็ชินกับนิสัยชอบพลุกๆ โพล่ๆ เช่นนี้ของเขาเสียแล้ว

“ช่วงนี้ดอกเตอร์กำลังเก็บตัวทำงานวิจัยชิ้นใหม่อยู่ ตลอดสัปดาห์เดือนมานี้ผมเลยเป็นคนจัดการธุระส่วนใหญ่ว่านานทั้งหมด แล้วก็รายงานให้ท่านทราบทางอีเมล ปกติแล้วต่อให้ยุ่งแค่ไหน ท่านก็จะตอบอีเมลของผมวันละครั้งเสมอ แล้วก็ส่งงานใหม่ผ่านอีเมลทันที แต่ตอนนี้ท่านไม่ตอบเลยมันแปลกเกินไป”

สีหน้าของเอียนดูกังวลมากอย่างที่เจ็ก जानี่ไม่เคยเห็นมาก่อน หากคนที่เคยคุยกับทุกเรื่องในโลกหล้าอย่างเขายังเป็นห่วงบิดาของเธอนอกนอกหน้าเช่นนี้แล้วละก็แสดงว่าต้องไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาแน่

“งานวิจัยชิ้นใหม่? เกี่ยวกับอะไรอะ ทำไมฉันไม่เคยได้ยินคุณพ่อพูดถึงเลย”

ที่จริงก็ไม่น่าแปลกใจที่เธอจะไม่รู้ ตามปกติแล้วบิดาแทบไม่เคยเล่าเรื่องงานของท่านให้ฟังเลย วันแต่เธอจะเป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อน หรือไม่ก็เห็นตอนทำงานเสร็จเป็นชิ้นเป็นอัน ได้ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการหรือรวมเล่มจัดจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำแล้วเท่านั้น

“ดอกเตอร์อยากเก็บงานวิจัยชิ้นนี้เป็นความลับนะครับ ผมเองก็ไม่ทราบรายละเอียดมากนัก ท่านแค่บอกผมว่านี่อาจจะเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ของวงการอียิปต์วิทยาเลยนะครับ”

เอียนอีกอัก เขาโกหกได้ไม่แนบเนียนเสียจนเจ็ก जानี่นึกขึ้น มีหรือที่ผู้ช่วยคนสำคัญของบิดาจะรู้ว่าเจ้านายกำลังคร่ำเคร่งกับงานวิจัยชิ้นใดอยู่แต่ในเมื่อเขาไม่เล่า บิดาไม่เคยเอ่ยถึง เธอก็ไม่เชื้ให้มากความ อีกประการหนึ่ง เรื่องที่น่าทึ่งที่สุดตอนนี้คือสวัสดิภาพของท่านต่างหากเล่า

“การค้นพบครั้งยิ่งใหญ่เลยเธอ ไม่มากไปหน่อยมั้ง” พยางค์ยืนยันหน้าเข้ามาในห้องรับรอง ดวงตากมกริบตัวดมองไปทางเอียนอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์ ทำเอาคนถูกมองได้แต่ยิ้มเงื่อนสู้สถานการณ์

ยิ่งเห็นสายตาของเอียนจับจ้องไปหน้าตตามของเจ็ก जानี่ ชายหนุ่ม

ก็ยิ่งอารมณ์เสีย เธอไม่ชอบให้เธออยู่ในที่ลับตากับผู้ชายอื่นสองต่อสอง นอกจากเขาเลย ให้ตายเถอะ!

“ป้าให้มาดูว่าเราเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จหรือยัง งานจะเริ่มในอีกครึ่งชั่วโมงนี้แล้วนะจ๊ะ”

“หยางจิน” หญิงสาวเรียกชื่อพี่ชายต่างมารดาด้วยน้ำเสียงเข้มจัดเมื่อเห็นว่าเจ้าตัวยังส่งสายตาก้มขู่เอียนไม่เลิก “เราคงต้องไปดูความเรียบร้อยของงานกันก่อนแล้วละค่ะ เดี๋ยวจบงานแล้วฉันจะลองโทรศัพท์หาคุณพ่ออีกครั้งก็แล้วกัน คุณก็อย่าเพิ่งกังวลมากเกินไปนักเลยคะคุณเจนกินส์ บางทีคุณพ่ออาจจะอยู่ในที่อัปสัญญานหรือไม่ก็อาจจะกำลังเขียนงานติดพันอยู่เลยยังไม่มีโอกาสติดต่อคุณก็ได้ คุณก็รู้ว่าท่านเอาแน่เอานอนไม่ได้”

ท้ายประโยคเธอล้อคำพูดของเอียนในตอนแรกเพื่อช่วยให้เขาคลายกังวล แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าคัลต์สีสีทองอร่ามที่ขึ้นรูปเป็นแมลงสการ์รับและประดับด้วยคริสตัลหลากสีเลียนแบบสการ์บบนเครื่องประดับของฟาโรห์ตุตันคาเมน คัลต์สีใบนี้เธอออกแบบและควบคุมการผลิตเองทั้งหมด ด้วยตั้งใจว่าจะทำเป็นสินค้าใหม่ออกวางขายในซีซั่นหน้า

“ดอกเตอร์ไจน์ส์ผิดสัญญาอีกแล้วสิทำ”

หยางจินมองน้องสาวต่างสายเลือดที่เดินออกมาจากห้องรับรองด้วยแววตาชื่นชม คำนี้เจกิดาน์ดูงงงามสะตูดตาในแม็กซีเดรสสีดำของลียงแว็งซูดช่วงบนตัดเย็บเป็นเสื้อคอปีนแขนกุดทรงหลวม อวดริ้วแขนงามราวสลักเสลา ชุดช่วงล่างยาวกรอมเท้าและผ่าด้านข้างเผยให้เห็นท่อนขาเล็กเพรียวและเป็นสีน้ำผึ้งเนียนสวยจัดกับสีของชุดอย่างน่ามองที่สุด

เจกิดาน์ไม่เหมือนสาวสังคมทั่วไปที่พยายามออกงานต้องสวมใส่เสื้อผ้าแบรนด์หรูคอลเล็กชันล่าสุดเพื่อมาประชันขันแข่งกัน แต่เธอมักเลือกสวมชุดจากแบรนด์ดังจากคอลเล็กชันใดๆ ก็ได้ที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด บางครั้งเธอจะเลือกชุดในคอลเล็กชันเก๋าระดับวินเทจแล้วนำมาปรับแต่งให้ทันสมัยจนได้รับคำยกย่องจากนักข่าวอยู่บ่อยครั้งว่าลูกสาวของมหาหลินคือหนึ่งใน

ผู้นำแพชชั่นแห่งยุค

“พ่อคงติดธุระนั่นล่ะ”

เจกิตานียกไหล่อย่างไม่ใส่ใจนัก แล้วก้าวฉับๆ ไปตามทางเดินอย่างมั่นคง แผ่นหลังและศีรษะของเขอดังตรงในขณะที่ยางมาที่รวบและจัดทรงไว้อย่างประณีตกวัดไกวตามจังหวะการเคลื่อนไหวราวมีชีวิต

“ก็เห็นติดธุระทั้งปี”

หยางจินแค้นยี้ม เขาสาวเท้าเร็วๆ ขึ้นมาเดินเคียงข้างหญิงสาว เป็นภาพที่เอียนเห็นแล้วอดมองด้วยความชื่นชมไม่ได้...ก็จะมีผู้ชายในโลกนี้สักกี่คนกันเล่าที่เดินเคียงคู่กับนางสิ่งที้อย่าง เจกิตานี โจนส์ แล้วไม่ถูกรังเกียจของเธอจนจนเป็นเพียงไม้ประดับ และหยางจินคือหนึ่งในไม่กี่คนนั้น จริงอยู่เขาเป็นผู้ชายร่างสูงโปร่งและมีโครงหน้าอ่อนละมุนคล้ายสตรี อีกทั้งยังมีบุคลิกเนิบนาบเหมือนน้ำใสไหลเย็น ดูไม่เคยอนาถร้อนใจต่อสิ่งใดในโลกหล้า แต่กลิ่นอายอันตรายที่ไหลเวียนรอบกายทำให้เขาดูเหมือนพญาเสือร้ายที่กำลังรอจ้องเหยื่อที่กลัวง่วงล้ำเข้ามาในอาณาเขต ดังนั้นต่อให้เขาสวมเบลเซอร์สีขาวและกางเกงสีเดียวกันเช่นนี้ ก็ไม่ได้ช่วยเสริมภาพลักษณ์ให้เขาดูงดงามประหนึ่งเทพเซียนแต่อย่างใด ตรงกันข้าม กลับยิ่งทำให้เขาดูน่าเกรงขามอย่างน่าประหลาด

หากเจกิตานีคือหยิน หยางจินก็คือหยาง...

สองความต่างที่ลงตัว ทว่าส่งเสริมกันและกัน เป็นสมดุลของสองพี่น้องตระกูลหมาที่แข็งแกร่งและไม่มีวันพังทลาย เช่นเดียวกับอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของหมาทลินนั่นละ เอียนเคยได้ยินผู้คนแอบกระซิบกันว่าหากวันหนึ่งวันใดทั้งคู่เกิดตกลงปลงใจเป็นคู่รักกันขึ้นมา อาณาจักรของตระกูลหมาคงเกรียงไกรค้ำฟ้าเดียวละ ซึ่งเขาเองก็เห็นด้วย ทั้งเจกิตานีและหยางจินดูเหมาะสมกันอย่างที่สุดในแบบที่พวกเขาชื่นชอบพูดกันว่าสมกันดังกิ่งทองใบหยก ติดอยู่เพียงว่าแม่นกเจย์เบิร์ตของศาสตราจารย์รูเพิร์ตดูท่าจะไม่สนใจผู้ชายเสียละกระมัง ที่จริงเขาไม่เคยได้ยินข่าวคราว

ว่าเธอเคยคบหากับเพื่อนต่างเพศเลยด้วยซ้ำ สงสัยจะชอบผู้หญิงด้วยกันเสียก็ไม่รู้

ทั้งสามคนเดินเข้าไปในห้องจัดงานผ่านทางประตูทางเข้าด้านหลังสำหรับเจ้าหน้าที่ บรรยายภาพภายในห้องค่อนข้างสลัวเพื่อขับเน้นให้บรรดาโบราณวัตถุที่จัดวางไว้ดูโดดเด่นและเข้มขลังสมกับตำนานอายุหลายพันปีของพวกเขา บริเวณใต้ที่ตุ้มมืดเกินไป เจกิตานีได้สั่งให้คนติดไฟเพิ่ม แต่ต้องยังคงบรรยากาศที่ตรงกับคอนเซ็ปต์โดยรวมไว้ให้ได้มากที่สุด แต่หยางจินมีความเห็นตรงกันข้าม เขาอยากให้เปิดไฟสว่างโล่งให้หมดด้วยเหตุที่ว่า...

“เหมือนบ้านผีสิงไม่มีผิด”

“ยังไม่จบอีก” เจกิตานีส่ายหน้าอย่างระอาใจ “เราสรุปคอนเซ็ปต์งานจบไปเป็นเดือนแล้ว พี่ยังจะไวยวายเรื่องนี้ไม่เลิกอีกเหรอหยางจิน นี่เป็นความประสงค์ของคุณพ่อ ท่านอยากให้คอลเล็กชันของท่านจัดแสดงในบรรยากาศแบบนี้”

“พ่อเธอ ไม่ใช่พ่อของพี่นี่” หยางจินยกไหล่ยียวน “พี่ต้องสนด้วยแหละ”

“รังแกอะไรน้องอีกอี” หยางจิน ป้าบอกแกแล้วใช่ไหมว่าให้มาดูแลน้อง ไม่ใช่มาคอยแหย่น้อง”

น้ำเสียงทรงอำนาจที่ดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏตัวของชายเจ้าของร่างสูงใหญ่ในชุดถังจวงสีดำขลิบทองอันเป็นเอกลักษณ์และเหล่าผู้ติดตามทำเอาเอียนและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทุกคนย่นิ่งแทบไม่กล้าหายใจ ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ประพิมพิ์ประพวยคล้ายผู้เป็นลูกชายยิ่งนัก ทว่าแววตากลับคมกล้าและทรงอำนาจในแบบที่หยางจินยังไม่อาจเทียบชั้นได้

แะละ...ใครจะเทียบชั้นกับระดับเจ้าพ่อผู้เทียมหาญ ‘หม่าหลิน’ ได้ง่าย ๆ กันเล่า!

“หยางจินไม่ได้รังแกหนูหรอกค่ะป้า เขาแค่ทำตัวน่ารำคาญ”

เจกิตานีเผลอเข้าไปกอดหม่าหลินไว้อย่างสนิทสนมท่ามกลางสายตาแสดงความหวาดผวาลายสับคู้ที่จ้องมองมา น้อยครั้งนักที่คนนอกจะมี

โอกาสได้เห็นคนอย่างหมาหลินในอากับภริยาสบายๆ เป็นกันเองเช่นนี้ ตามปกติแล้วเขามักดูหน้าเกรงขามเสียจนอย่าว่าแต่เดินเฉียดใกล้เลย ขนาดจะหายใจแรงๆ ให้ได้ยินยังไม่กล้า!

“พูดจាកับพี่กับเชื้อให้มันน่ารักหน่อยजेजे” หยางจินแยกเขี้ยวแล้วโผล่เข้าไปกอดบิตาเมื่อหญิงสาวผละถอยออกมา “ผมไม่ได้รังแกน้องนะป้า แค่ว่าบอกให้เปลี่ยนมาใส่ไฟสว่างหน่อยจะได้ไม่ดูเหมือนบ้านผีสิงแบบนี้”

“ดอกเตอร์โจนส์อยากให้บรรยากาศเหมือนกำลังเดินดูสมบัติอยู่ในสุสานใต้พีระมิด ก็เอาเถอะนะ ตามใจหน่อย เขาอุตส่าห์ให้ซื้อข้าวของมาจัดแสดงตั้งเยอะ” หมาหลินตบท้ายของลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเบาๆ อย่างรักใคร่

“สมบัติของเขาคนเดียวที่ไหนกันป้า คนอื่นก็ให้ยืมมา ไม่เห็นมีใครเรื่องมากขนาดนี้สักคน โอ้ย!”

หยางจินสะดุ้งเมื่อบิตาดีดหน้าผากของเขาดังเสียง

“พูดอะไรคิดถึงใจน้องบ้าง อัยยี้ให้น้องลำบากใจสิวะ ไ้ลูกเวอร์” เขารู้ว่าหยางจินไม่ชอบขึ้นหน้ารู้พิธีแต่เอาเสียเลย แต่บางครั้งก็แสดงออกมากจนเกินไปและอาจทำให้เจ็กเจี้ยนไม่สบายใจได้

“ดีดีให้แรงๆ เลยอะป้า เอาอีกหลายๆ ทีเลยก็ได้ หนูเบื่อจะแย่แล้ว เขาชอบมาป่วนหนูเวลาทำงานอยู่เรื่อย”

หญิงสาวพูดกลั้วหัวเราะ เธอไม่ถ้ามถึงมารดาด้วยรู้ดีว่าท่านไม่มีทางเฉียดกรายมาใกล้โบราณวัตถุอันเป็นที่รักยิ่งของรูเพิร์ตเป็นแน่ ต่อให้ผ่านไปกี่ปี ความขุ่นเคืองใจก็ไม่เคยจางหายไปจากใจของแม่เลย

“ก็เอานี้ ป้าติดฟิล์มที พี่จะหยิกเธอคืนร้อยที”

หรือไม่ก็...จูบ...จนกว่าจะขาดใจตายกันไปข้าง!

“เฮลละๆ โดๆ กันแล้วยังทะเลาะกันเป็นเด็กๆ อยู่ได้” หมาหลินหัวเราะตบพลาจกวาดตามองไปรอบๆ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีใช้ไหมเจ มีอะไรติดขัดตรงไหนไหม”

“ไม่มีค่ะพี่ เท่าที่เห็นก็เรียบร้อยดี แต่เดี๋ยวหนูจะเดินตรวจอีกสักรอบ เรายังพอมีเวลาอีกหน่อย”

เจกิตาน์ก้มลงมองนาฬิกาข้อมือผู้ชายซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจาก รุเพิร์ต นาฬิกาแสนสวยเรือนนี้เก่ามากแล้วแต่มียังมีรอยจางๆ บนหน้าปัดจากการใช้งานสมบุกสมบัน ทั้งสายหนังยังมีรอยถลอกเล็กๆ แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมเปลี่ยน เธอพยายามทะนุถนอมและรักษามันไว้ในสภาพเดิมให้มากที่สุด เพราะนาฬิกาเรือนนี้คือเรือนที่บิดาใช้บอกเวลาไปทั่วฮือปต์เมื่อครั้งยังหนุ่ม มันจึงเต็มไปด้วยความทรงจำมากมายที่ผ่านอยากส่งต่อให้ ดังนั้นเธอจึงสวมมันในวันนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่าน แต่ทว่ากลับไม่ปรากฏตัวตามสัญญา

“เก่งสมเป็นลูกสาวป้าจริงๆ”

หมาหลินลูบศีรษะของลูกบุญธรรมอย่างรักใคร่ เขาอ่านประกาศฉบับใหม่ที่ปรากฏชื่อลูกก่อนจะหายไปในตัวงตาของเธอออก และรับรู้ได้ว่าเธอผิดหวังเรื่องที่รุเพิร์ตไม่มาร่วมงานตามสัญญา แต่ไม่มากมายพอที่จะแสดงออกทางสีหน้า...ที่จริงเจกิตาน์เก็บอารมณ์เก่งแทบทุกเรื่องนั้นละ บางครั้งก็เก่งเกินไปจนน่าเป็นห่วง

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะ ลูกป้าเสียอย่าง ถ้าอย่างนั้นหนูขอตัวไปดูความเรียบร้อยของงานก่อนนะคะ” เจกิตาน์ยิ้มกว้าง เธอจุมพิตแก้มบิดาบุญธรรมแล้วถอยออกมานิดหนึ่ง “หยางจิน พี่พาป้าไปที่ห้องรับรองข้างเวทีก่อนได้เลยนะ เดี๋ยวฉันตามไป”

“เฮ้...เดี๋ยวสิ”

หยางจินซึ่งัวไปที่แก้มของตนเองคล้ายบอกเป็นนัยๆ ว่าอยากได้จุมพิตจากเธอเช่นกัน แต่เธอกลับทำเมินเฉยแล้วเดินก้าวฉับๆ จากไปเสียจริงๆ ทำเอาเขาอารมณ์เสีย หมาหลินมองลูกชายแล้วได้แต่ส่ายหน้าอย่างขบขันแถมระอาใจ

หยางจินเอ๊ย...หยางจิน เมื่อไหร่จะรู้ตัวเสียทีว่าเรื่องบางเรื่องก็เป็นไป

ไม่ได้...

เจกิตาน์เดินตรวจตราความเรียบร้อยตามจุดต่างๆ อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เธอมีดวงตาเฉียบคมและความจำดีเยี่ยม เธอจำได้เกือบหมดว่าจุดใดที่เคยสั่งให้ติดตั้งไฟเพิ่ม หรือบริเวณใดควรจัดเวรยามเพื่อรักษาความปลอดภัยเป็นพิเศษ มีเพียงห้องจัดแสดง ‘เทวรูป’ เท่านั้นที่เธอไม่ค่อยได้เข้าไปดูมากนัก ด้วยเป็นส่วนที่หยาบยืมโบราณวัตถุมาจากที่อื่นแทบทั้งหมด เว้นก็แต่คันพ่องโลหะที่ด้ามจับเป็นรูปเทพีฮาธอร์ เทพีแห่งความงามและความรักในห้องนั้นเท่านั้นที่เป็นของรักของหวงอีกชั้นของบิดาหญิงสาวเลี้ยวขวาตรงไปยังห้องเทวรูปเพื่อดูว่าหลัษุยังเปลี่ยนที่ตั้งกระจกตามที่เธอขอหรือไม่ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนราวอำพันกวาดมองไปรอบๆ อย่างละเอียด ก่อนที่จะสะดุดเข้ากับบางสิ่งที่ตั้งอยู่กลางห้องจัดแสดง

นั่นอะไร...รูปปั้น?

เจกิตาน์ตัวสั่น ดวงตาลมโตเต็มระริกระณะสองเท้าขยับก้าวไปเบื้องหน้าราวถูก ‘สิ่ง’ ที่ตั้งอยู่บนแท่นจัดแสดงดึงดูดให้ตรงไปหาโดยไม่อาจบิดพลิ้วได้ ความรู้สึกหวาดหวั่นระคนเสียใจแล่นปราดเข้าจับชั่วหัวใจ

เคิร์รา...เค็น...โกรธเกรี้ยว...และโหยหา...

ความรู้สึกหลากหลายเกิดขึ้นตามมาเป็นระลอก จุกเกลียวคลื่นที่โหมเข้าซัดลาดชายฝั่งอย่างบ้าคลั่งจนหญิงสาวต้องยกมือข้างหนึ่งขึ้นข่มอกเลื้อยของตนเองเอาไว้แน่น อึดอัด หายใจไม่ออก เหมือนกำลังจะขาดใจตาย... เธอข้อนตาขึ้นมองรูปปั้นอายุนับพันปีอีกครั้งด้วยความรู้สึกประหนึ่งกำลังมองเพื่อนเก่าที่รู้จักกันมาเนิ่นนาน รู้จัก...แต่น่าแปลกตรงที่ไม่อยากจดจำถึงความสัมพันธ์ครั้งเก่านั้นเสียเลย...

รูปปั้นนั้นแตกหักเสียหายไปบ้างตามกาลเวลาที่ผันผ่าน ทว่ายังสมบูรณ์พร้อม คงเป็นเทพีเช็คเม็ต ผู้มีเคียร์เป็นสิงโตเพศเมียและมีร่างแบบมนุษย์ที่งดงามชนิดหาได้เปรียบ หัวใจของเจกิตาน์เต้นร่วร่ายงายมกวาดตา

มองไปยังดวงตาดูตันและปากอ้าคำรามอวดคมเขี้ยวประหนึ่งพร้อมขย้ำคอของเหล่าไพร่ ด้วยความรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่เบื้องหน้าเทพที่มีเลือดเนื้อจริงๆ อย่างไม่อย่างนั้น

เทพีเชิดเมตต์เบื้องหน้านี้สูงราวสองเมตรเห็นจะได้ เป็นไม้พอกด้วยปูนและลงสีอย่างวิจิตรบรรจง แม้จะถูกกระแสแห่งวันเวลาทำให้สีล้นซีดจางลอกล่อนและทำให้แตกหักเสียหายไปบ้าง ทั้งแผ่นทรงกลมของดวงอาทิตย์ที่ประดับบนเศียรหักไปจนเหลือเพียงครึ่งเดียว ทั้งส่วนฐานที่ปูนไปจนรูปปั้นไม่อาจตั้งได้จนต้องอาศัยขาตั้งเหลืกล้ายึดไว้เพื่อให้ตั้งตรงอยู่ได้ ถึงกระนั้นก็ไม่อาจลดทอนความงามสง่าน่าเกรงขามของรูปเคารพจากบรรพกาลนี้ได้เลย มีหน้าซ้ากลับยังเพิ่มความเข้มขลังอันน่าพิศวงให้อีกด้วย

“น่าจะปั้นให้หน้าออกโตกว่านี้อีกหน่อยนะ ว่าไหม?”

น้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ดังเคียวตัดหรือออกจากห้วงภวังค์ความคิดอันลึกลับวุ่นวาย เธอปรายตามองไปยังที่มาของเสียงข้างกายก่อนจะสะดุดตากับสิ่งแรกที่เห็น... รองเท้าส้นเข็มสูงปริ๊ดสีแดงสดสะดุดตาชนิดที่ความมืดสลัวของห้องจัดแสดงมัมมี่และโบราณวัตถุจากอียิปต์อันมืดสลัวก็ไม่อาจบดบังเอาไว้ได้ แล้วยังเพิ่มความเปรี้ยวเซ็ดฟันด้วยการเติมลูกเล่นเป็นหนามเล็กๆ สีเดียวกันกับรองเท้าเติมพื้นผิว ทรงแบบนี้... สีแบบนี้...

นี่มัน... คริสเตียง ลูบูแต็ง รุ่นปีกาลล์ สไปร์ เป็นรุ่นเก่า แต่ราคาชวนสะพรึงนี่...

“อก... อกโตะ?”

เจกิดาร์เงยหน้าขึ้นมองเจ้าของประโยคภาษาอังกฤษอันมีเนื้อหาพิลึกพิลั่นแล้วนี่เรื่องไปकु่หนึ่ง ช่างเป็นผู้หญิงที่สวยจัดจ้านเสียที่กระไร เห็นเพียงเลี้ยวหน้าด้านข้างเท่านั้นยังรู้สึกเหมือนถูกความงามของเจ้าหล่อนข่มจนด้อยไปในพริบตา แนวโค้งของหน้าผากและจมูกโด่งงามรับกันเป็นอย่างดีกับริมฝีปากอ้มเต็มทีเคลือบด้วยลิปสติกเนื้อแมตต์สีแดงเบอร์กันดี เรือนผมสีดำลับเป็นลอนปล่อยสยายเสริมให้ดวงหน้าคมขำแบบสาวอาหรับดู

โดดเด่นสะดุดตาชนิดที่ใครๆ ก็ต้องเหลียวมองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่...ให้ตาย...เธอไม่ถูกชะตากับผู้หญิงที่สวมเบรนต์เนมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแบบนี้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกที่ใส่จริต ประดิษฐ์กิรียา อย่างคนที่ไม่รู้มายืนอยู่ข้างๆ กันตั้งแต่เมื่อใดแบบนี้ด้วยแล้ว เธอยิ่งหมั่นไล่เป็นพิเศษ! ดูเอาเถอะ กอดดอก ทั้งสะโพก คล้องกระเป๋ากับแขนเหมือนพวกคุณหญิงคุณนายมาชมตลาดอย่างไรรออย่างนั้น!

“ได้ยวก่อน...คุณเข้ามาได้อย่างไรคะ เรายังไม่ได้เปิดให้คนนอกเข้ามาเลย”

เธอเหลียวซ้ายแลขวาเพื่อมองหาเจ้าหน้าที่ แต่อีกฝ่ายกลับทำเป็นหูทวนลมไม่ใส่ใจเสียะ

“โตะๆ ย่อมดีกว่าแบบๆ อยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

เจกิตาน์สะดุ้งโหยงเมื่ออีกฝ่ายหันกลับมามองเธอตรงๆ ดวงตาสีฟ้าใสแจ๋วที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาแน่นงามซึ่งทว่าฉายแววเย็นชาและก้าวร้าวกระด้างเสียจนไม่น่าจะเป็นดวงตาของสตรีได้เลย...เมื่อคิดถึงตรงนี้ ภาพที่เห็นตรงหน้าก็พร่ามัวไปชั่วขณะคล้ายถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอก เธอต้องกะพริบตาถี่ๆ หลายครั้งอยู่ราวสิบวินาที ม่านหมอกสีเทาหม่นจึงจางลงทีละน้อย เผยให้เห็นร่างที่ยืนอยู่ข้างตนมีรูปลักษณ์ผิดแผกไปจากที่เห็นในคราแรกมาก...มาก...ชนิดกลายเป็นคนละคน และ...คนละเพศด้วย!

ผู้หญิงคนนี้...มีอีกร่างที่เป็น...ผู้ชาย!

ใบหน้าสวยหยาดเยิ้มดุจเทพธิดาค่อยๆ ซ้อนทับกับใบหน้าของบุรุษผู้มีความงามเป็นเลิศ โครงหน้าของเขาคมหวานในแบบที่เจกิตาน์เห็นแล้วอดใจเด่นแรงไม่ได้ โหนกแก้มและแนวรามาของเขาชัดได้รูปกับคิ้วเข้มและริมฝีปากหยักลึกดั่งคันศรได้เป็นอย่างดี เธอเดาไม่ออกว่าเขาเป็นคนที่เชื่อชาติใด ผิวของเขาเข้มคล้ำมแดด ทว่ากลับมีดวงตาสีฟ้าใสกระจ่างเหมือนธารน้ำแข็งปราศจากมลทินเสียะ

ดวงหน้านี้...แววตาแบบนี้...เธอเคยรู้จักมานานแสนนาน...

ทั้งรัก...ทั้งแค้น...

“เพน...ทาวีเร!”

ผู้ชายที่เธอควรจับตอน ชั่วระแค้น!

ชื่อที่เพ็งหลุดรอดพ้นริมฝีปากออกไปก่อให้เกิดความรู้สึกร้อนตุ้ญจถูก
สุมด้วยเพลิงกาฬบนมือทั้งสองข้าง ก่อนที่ดาบรูปทรงคล้ายเคียวจะแหวก
เนื้อหนังบนฝ่ามือแต่ละข้างของเจกิตานให้เปิดออกแล้วดันตัวออกมาช้าๆ
เธอมองใบมีดขนาดยาวเกือบสองฟุตที่ผุดขึ้นด้วยดวงตาตันระริกแล้วปล่อย
กระบี่คลัตช์ให้ร่วงหล่นลงพื้นไป

นี่มันอะไรกัน...เป็นไปไม่ได้...

“ดาบโคเพซ? แทม...ช่างเป็นอาวุธอันรับที่อบอุ่นเสียจริง” สาวงาม
ตรงหน้ามองเจกิตานด้วยแววตาไร้อารมณ์ความรู้สึกขณะที่ดิงเอียร์คัพฟิงู
สีทองจากใบหูแล้วโยนลงบนพื้น มันขยายใหญ่ขึ้นกลายเป็นงูเห่าตัวเหื่องแผ่
แม่เบี้ยฟูพ้อด้วยท่าที่คุกคามเป็นที่สุด “เราไม่เคยรู้จักหรือมีเรื่องบาดหมาง
กันมาก่อน ข้าแค้นมาเอาของ ไม่ได้อยากมีเรื่อง”

แม้เจกิตานจะรู้สึกสับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่มือทั้งสองข้าง
กลับกระชับด้ามดาบเอาไว้แน่น มันทั้งเหมาะมือและคุ้นเคยอย่างเหลือเชื่อ

“แต่ฉัน...อยากมีเรื่อง!”

หญิงสาวไม่รู้วาทนเองพุดออกไปแบบนี้ได้อย่างไร แต่ยังคงเฝ้าหน้า
ที่เปลี่ยนสลับไปสลับมาเดี่ยวชายเดี่ยวหญิงที่ลอยยั่วอารมณ์นี้แล้วก็ยิ่ง
โกรธ...โกรธจนอยากจะทำ!

“จัดให้ตามคำขอ เจ็บตัวขึ้นมาอย่าหาว่าผู้ใหญ่อังแกเด็กก็แล้วกัน”

สาวงามผู้มีความสูงผิวดมพิษมีนาติดนิ้วตั้งเป้าะ งูเห่าสีทองอ้อมก็
ติดตัวพุ่งเข้าไปใส่เจกิตานทันทีด้วยความเร็วระดับสายตามนุษย์ไม่น่ามองหัน
แต่นำแปลกที่เธอเห็นทุกการเคลื่อนไหวของมันเป็นอย่างชัดเจนราวภาพสโลว์-
โมชั่น จู่ๆ ร่างกายของเธอก็เริ่มขยับเองโดยอัตโนมัติ ขาข้างหนึ่งก้าวเท้าไป
เบื้องหน้าอย่างมั่นคง จากนั้นมือขวาจึงตวัดดาบจัดร่างของงูจนขาดเป็น

สองท่อนในคราเดียว

“ดาบตัดงูเห่าได้? ไม่เบาเนี่ย” ดวงตาสีฟ้าซิดซาหลุมมองงูสีทองที่คืนสภาพกลายเป็นเอียร์คัพฟ้าซิดซาครึ่งตกอยู่บนพื้น ประหลาดใจไม่น้อยที่เนื้อหนังดุจเหล็กกล้าของงูซึ่งสร้างขึ้นจากเวทแก่กล้าถูกดาบตัดขาดอย่างง่ายดายราวกรีตมีดผ่านขนมอูมอัสสีเนียนุ่ม “เจ้าไม่มีเวทมนตร์ แต่ทำไมถึงทำได้ เจ้าเป็นใครกันแน่”

เจกิดาน์ตอบคำถามด้วยการเหวี่ยงดาบใส่คนตรงหน้าทีกระโดดถอยหลังหลบอย่างว่องไว เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเองกันแน่ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความรู้สึกเคียดแค้นอัดแน่นสุมทรวงนี้มาจากไหน รู้เพียง...หากวันนี้ไม่ได้ตัดคอคนसारเลวคนนี้ เธอคงไม่มีวันตายตาหลับ!

“อย่าอยู่เลย เพนทาวีเร!”

หญิงสาวคำรามฮึ่มฮึ่มอยู่ในลำคอ ในสมองมีแต่เสียงตะโกนกรี๊ดร้องแสดงความชิงชังดังก้องไปหมด ดวงตาของเธอพร่ามัวว่าร่างกายกลับกวัดแกว่งอาวูธได้อย่างคล่องแคล่วทั้งที่เธอมั่นใจว่าเพิ่งเคยเห็นดาบในมือนี้เป็นครั้งแรก

“ผู้ใดคือเพนทาวีเร เจ้าคนผิดแล้วกรรมง์”

ร่างในชุดสีแดงเพลิงยังคงหลบซ้ายหลบขวาอย่างคล่องแคล่วในขณะที่แขนข้างหนึ่งกอดอกไว้ส่วนอีกข้างเหวี่ยงดาบด้วยท่าทางคล้ายกำลังครุ่นคิด เจกิดาน์เห็นแล้วยิ่งโกรธ ประกอบดาบซ้อนกันเป็นกากบาทหมายจะใช้ส่วนที่โค้งเป็นเคียวตัวตัดศีรษะของอีกฝ่ายในดาบเดียว แต่กลับชักว่าผู้หญิงตัวใหญ่ยักษ์ที่ขยับเข้าห่มันตัวไปยืนซ้อนข้างหลังเธอด้วยลีลาราวกับกำลังเรีงระบำ แล้วคว้าข้อมือทั้งสองข้างของเธอไว้แน่นด้วยมือที่แข็งแรงปลอกเหล็ก เรียวแรงมหาคาลแบบนี้ หากไม่เห็นว่าเป็นเจ้าตัวเหี้ยมสีแดงแปริ๊ด เธอคงคิดว่าเป็นผู้ชายแน่แล้ว!

“แก!”

เจกิดาน์เข่นเขี้ยวเตี้ยวพื้น เธอพยายามดิ้นรนอย่างสุดความสามารถ

แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงไหนก็ไม่อาจสู้แรงคนที่อยู่เบื้องหลังได้เลย

“เป็นมนุษย์ธรรมดา ไร้มนตรา แต่เหตุใดจึงแข็งแกร่งเพียงนี้ได้” เสียงพูดนั้นยังคงราบเรียบ ปราศจากความรู้สึกใดๆ ทว่ามีกระแสแห่งความจนลงสลับปะปนบางเบา “ตอบมา เจ้าเป็นใคร”

“เป็นใครนั่นหรอ” เจกิตาน์โกรธจนตาพลา ไม่รู้ว่าโกรธอะไรเหมือนกัน รู้แต่ว่าโกรธ...มากเสียด้วย! “ฉันก็เป็นคนที่จะทำให้แก่ไม่มีวันลืมอีกไปจนตลอดชีวิตไปเล่า!”

พูดจบหญิงสาวก็ถีบตัวกระโดดขึ้นแล้วกระแทกศีรษะใส่คนที่อยู่ด้านหลังทันทีจนใบหน้าซีดช้ำอย่างดงามนั้น ‘ยุบ’ หายเข้าไปในส่วนกะโหลกอย่างง่ายดายประหนึ่งว่าเนื้อหนังนั้นมาดามัวสตูเนื้อนุ่มอย่าง...ซี่ผึ้ง!

“เจ้าทำให้ข้าต้องเสียเวลาซ่อมหน้าใหม่อีกแล้ว นังหนู” ถึงถูกกระแทกแรงจนหน้าบุบ เจ้าของมือยังยึดข้อมือของเจกิตาน์ไว้แน่นเหมือนไม่สะทกสะท้านสักนิด “แต่เห็นแก่ที่เจ้าเป็นมนุษย์ที่น่าสนใจ ครั้งนี้จะรังเกียจให้น้อยหน่อยก็แล้วกันนะจ๊ะ”

เสียงกระซิบกระซาบกลัวหัวเราะนั้นมาพร้อมกับสัมผัสที่กระแทกลงบนท้ายทอยเต็มแรงจนหญิงสาวทรุดลงไปนอนกองกับพื้น ดาบโคเพศทั้งสองเล่มหล่นกระทบกับพื้นกระเบื้องสีดำเงาวับดังเคาะดังกราว ภาพรอบกายเริ่มมูบไหวและถูกความมืดเข้าครอบงำที่ละนิด แต่เธอก็ยังฝืนทนจิกเล็บลงบนฝ่ามือเพื่อให้ความเจ็บปวดตึงตึงสัมผัสบัญญัติเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“ข้าแค่มารับของ ไม่อยากทำให้เป็นเรื่องใหญ่”

เท่าที่พอได้พินิจมนุษย์มนาในรองเท้าคริสเตียน ลูบุแต่งก้าวข้ามร่างของเจกิตาน์ไปยังตู้กระจกที่ตั้งอยู่อีกด้านด้วยจังหวะการสับขาประหนึ่งกำลังเดินแพ้นอยู่บนรันเวย์ระดับโลก มือขาวเนียนที่ทาเล็บสีแดงสดยื่นผ่านกระจกกันกระสุนอย่างง่ายดายราวกับยื่นมือผ่านมาน้ำเข้าไปหยิบคันฉ่องโลหะกระดากกระด้างที่มีด้ามจับเป็นส่วนศีรษะของเทพีฮาธอร์ออกมาโดยที่สัญญาณกันขโมยที่ติดตั้งไว้ไม่ส่งเสียงร้อง

“นั่น...เป็นของคุณพ่อ...แกอย่าได้หวัง!”

เจกิตาน์รวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลืออยู่ในช่วงเวลาตอนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบหยิบดาบทรงเคียวขว้างใส่สาวงามชุดแดง น้าประหลาดนักที่คมดาบตัดข้อมือข้างที่ถือคันฉ่องอย่างแม่นยำในฉับเดียว มือข้างนั้นจึงหล่นลงบนพื้นพร้อมกับกระຈก...แต่ไม่มีเลือดลักหยด!

“เจเจ!”

หยางจินวิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้องจัดแสดงเทวรูปพร้อมกับเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์กลุ่มใหญ่ เมื่อเห็นร่างบางระหังของเจกิตาน์นอนคว่ำอยู่กับพื้น หัวใจของชายหนุ่มก็หล่นวูบ เขารีบปรัดเข้าไปประคองเธอไว้ในอ้อมแขน

“หยางจิน...” เจกิตาน์ปรือตามองพี่ชายต่างสายเลือด เธอขี้นิ้วสั่นระริกไปยังตู้จัดแสดงโบราณวัตถุ “คันฉ่อง...คันฉ่องของคุณพ่อ...”

“คันฉ่อง?”

หยางจินขมวดคิ้วแล้วมองตามนิ้วมือของหญิงสาวไปก่อนจะต้องอ้าปากค้าง บนพื้นเบื้องหน้ามีคันฉ่องอยู่จริงๆ เพียงแต่มีมือที่ทาเล็บสีแดงกำด้ามจับของมันอยู่ด้วย!

มีเพียงมือข้างเดียว ไม่ปรากฏแม้แต่เงาของเจ้าของ!

หญิงสาวในชุดแม็กซีเดรสเกาะอกของชาเนลเดินวนเวียนเข้ามา
ในร้าน ‘เมซง เดอ อดี’ ลวดลายสามเหลี่ยมสีน้ำเงิน แดง ฟ้าย และขาวที่
เรียงตัวกันเลียนแบบเกลียวคลื่นในแนววนวนพลิ้วไหวตามจังหวะการก้าว
เดินที่โล่งจิตจะก้านเกินสตรีเพศ เรือนผมสีดำหยักศกรวบไว้เป็นมวยต่ำเผย
ให้เห็นใบหน้าสีผิวอ่อนนวลตากันแดดอันเื่องปกปิดใบหน้าเอาไว้ แต่ถึงกระนั้น
ก็ยังมองเห็นได้ชัดว่าใบหน้าซีกซ้ายยื่นยู่และยุบเข้าไปในกะโหลก

“ใครอนุญาตให้แกเข้ามา ราชีดา”

เจ้าของน้ำเสียงหัวนสั้นนั้นนั่งอยู่บนโซฟา ดวงตาสีเขียวเข้มราวใบไม้
กลางป่าในฤดูร้อนตรึงตมมองผู้มาเยือนอย่างไม่สบอารมณ์นัก ใบหน้าบึ้งตึง
ของเขางามเลอเลิศดุจหลุดออกมาจากภาพวาดเทพยดาฝรั่งเศสที่ประดับตาม
วิหาร เรือนผมสีดำตัดสั้นอย่างประณีตซับซ้อนให้ผิวขาวจัดของเขายิ่งดู
กระจ่างใสประหนึ่งมีแสงสีทองเรืองรองห่อหุ้มเอาไว้ เขาสวมเสื้อผ้าเรียบหรู
เพียงเสื้อเชิ้ตผ้าไหมสีขาวที่ปลดกระดุมจนเกือบหมดเผยให้เห็นแผงอกกว้าง
และกางเกงผ้าสีดำ เครื่องประดับเดียวที่เขาใส่คือหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มที่

เอนกายหลับพร้อมอยู่บนดัก คีระะเล็กที่ปกคลุมด้วยเรือนผมสีน้ำตาลเข้ม
 ชบอยู่กับขาของเขาวางไว้นิ่งเฉยใจที่สุด...

ทั้งที่ไม่ควรไวใจเลยสักนิด...

“ขอโทษที่มาขัดความสำราญเจ้าคะ มิสเตอร์เจย์ แต่ปาวมีเรื่อง
 เดือดร้อนมาขอให้ช่วย”

ราชิดาลอบมองมือเรียวยาวดั่งลำเทียนอยู่บนต้นขาขาวเนียนที่โผล่
 พันนิโคเตรสสีฟ้าอ่อนของหญิงสาวบนดักของชายหนุ่มและริมฝีปากบวมเ
 นิดๆ เพราะจุมพิตของเธอ แล้วลอบกลอกตาอย่างระอ้าใจ นึกถึงอาการ
 คลอเคลียติดเมียบ่อยมหว่างของนุ้รผู้เป็นนายเหนือหัวขึ้นมดิ่งดๆ แหม...
 น่ารำคาญจริงๆ ทั้ง ‘เทพผ่าน’ ผู้ใช้ชีวิตอยู่ในทะเลทราย กับ ‘เทพแท้ๆ’ ที่
 ใช้ชีวิตปะปนอยู่กับมนุษย์ ทั้งรักทั้งหลงเมียบัวปากหัวป่าเหมือนกันไม่มีผิด!

“เดือดร้อน? แล้วจำเป็นต้องสนไหม?”

เจย์ใช้คำพูดแบบสมัยใหม่ตามความเคยชิน เขาโอบอุ้มร่างนุ่มนิ่มไว้
 ในอ้อมแขนแน่นเข้าแล้วลูบคลำเขาไปไว้ในห้องพักด้านข้างเพื่อซ่อนจาก
 สายตาสอดรู้สัดเห็นของอีกฝ่าย...ถึงจะสวดยขาดฟ้ามาดินอย่างไร เนื้อแท้
 ข้างในก็เป็นผู้ชายอยู่ดี ฉะนั้นห้ามมองม้หนาของเขานานๆ เป็นอันขาด
 เขาหวง!

“เดือดร้อนหนักเลยนะเจ้าคะ” ราชิดาทำเสียงสะอิดสะอื้นอดอ้อน
 แต่ใบหน้ายังคงไร้อารมณ์

เจย์เดินออกมาจากห้องแล้วปิดประตูลงกลอนจากด้านนอก ดวงตา
 คมกล้ำมองตรงไปยังร่างใหญ่โตผิดธรรมดาของสตรีโคมสะคราญเบื้องหน้า
 คลู่หนึ่ง ก่อนจะกระตุกยิ้มแปลกๆ ชวนให้คนถูกมองรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ
 พิกุล

ทุกคนที่นายท่านคบหาเป็น ‘มิตรสหาย’ ช่างน่ากลัวเหมือนกันทุก
 กระเบียด!

“บอกไว้ก่อนนะว่าของฟรีไม่มีในโลก ชาวบตี ทุกอย่างย่อมมีราคา

ค่ามัดของมัน”

“เรื่องนั้นบ่าวทราบดี” ราชิตาค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม ด้วยรู้ว่าหากพูดผิดพลาดไปแม้แต่คำเดียวอาจถูก ‘หนาม’ ตวัดร่างขาคเป็นสองท่อนได้ กว่าจะต่อคืนดังเดิมต้องใช้เวลามากโข และเธอไม่มีเวลามากถึงเพียงนั้น “ให้บ่าวจ่ายเท่าใดก็ยอมจ่าย บ่าวจัดการเรื่องนี้เองไม่ได้จริงๆ เจ้าคะ”

ราชิตาใช้มือข้างที่ถือสายกระเป๋าค้างข้อมือทรงพระมิดสีทองถอดแว่นตาออก เผยให้เห็นใบหน้าด้านที่เสียหายชัดเจน จากนั้นก็ชูแขนขวาซึ่งปราศจากมือขึ้น

“ความเสียหายเหล่านี้ซ่อมไม่ได้เจ้าคะ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดเหมือนกัน นายท่านก็อยู่ไกลตั้งอียิปต์เลยต้องบากหน้ามาที่นี่แทน หวังว่ามิสเตอร์เจย์คงเมตตาเข้ารับใช้ตัวน้อยๆ เช่นบ่าว”

ชาวับดีขี้ผึ้งระว่างที่จะไม่เอ่ย ‘นามจริง’ ของเทพเจ้าออกไป ด้วยรู้ว่าเขาชอบให้เรียกด้วยชื่อของ ‘โลกฝั่งนี้’ มากกว่า

“เข้ารับใช้ตัวน้อยๆ? พูดผิดพูดใหม่ แกสูงสองเมตรนะชาวับดี” เจย์แบะปากพลางสรวลหัวเราะตรงเข้าไปดูร่องรอยความเสียหายใกล้ๆ “ฉันจะดูให้ได้ แต่แกต้องเลิกทำเสียงดัดจริตเหมือนแกเป็นสาวน้อยตัวเล็กน่ารักที่ต้องการความช่วยเหลือเสียที ฉันชนลุก เป็นผู้ชายก็พูดให้เหมือนผู้ชายหน่อย”

เห็นท่าทางประดิดประนังเกินหญิงของทาสรับใช้ตนนี้แล้ว เธอเข้าใจหัวอกของนุรีเป็นอย่างดีว่าทำไมถึงได้หมั่นไถ่หมั่นนักหนา ถึงขนาดเกลี้ยร้ายเวทให้อยู่ในร่างสตรีเพศที่งามเลิศล้ำกว่าตัวใหญ่จนน่ากลัวเช่นนี้มาหลายร้อยปี แต่ก็สมควรอยู่ละ ราชิตากวนประสาทใส่ย่อยเสียเมื่อไหร่ เรื่องลอยหน้าลอยต่ายว้าอารมณ์เจ้านายละถนัดนัก!

“หือ?” เจย์ตืดนิ้วเบาๆ หน้ากากทองคำแท้ที่เป็นโฉมหน้าอันแท้จริงของชาวับดีก็ปรากฏขึ้นครอบใบหน้าของราชิตาไว้ หน้ากากฝั่งขวาบุจนดวงตาที่ทำจากพลอยสีฟ้าใสแจ้วเกือบหลุดออกมาจากเบ้า “ทองคำของนุรี

มีเวทแก่กล้าปกป้องรักษา ไม่น่าจะมีอะไรในโลกนี้ทำให้มันอยู่ในสภาพนี้ได้”

นุ้รแข็งแรงแรงมาก เวทมนตร์ของเขาก็นั่นแหละ สมันยังมีร่างกายของมนุษย์ เจ้าชายคาเอมวาเสด็จคือจอมขมังเวทอันดับหนึ่งของอียิปต์ เมื่อเปลี่ยนมาเป็นเทพผ่านผู้พิทักษ์จุมทรัพย์เทวะ พลังก็ยิ่งเข้มขลัง ดังนั้นทุกสิ่งที่เขาสร้างจึงอยู่ในสภาวะที่เรียกว่าอมตะ ไม่อาจถูกทำลายได้เหมือนตัวตนของเขานั่นละ

“มีคนทำได้แล้ว เป็นมนุษย์เสียด้วย”

“มนุษย์?” เจย์เลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ เขาหลับตามองรอบๆ จัดเรียงกริบบนข้อมือขวาของชาวับต้อยอยู่ครู่ใหญ่ “มนุษย์ประเภทไหนกัน ถึงได้มีความอาภาตรุนแรงขนาดนี้ ขนาดอยู่ติดกันยังมีกลิ่นของความแค้นชัดเจนเลยนะ”

ชายหนุ่มทำจุมพุดพิศพร้อมกับแตะปลายนิ้วชี้บนรอยดัดนั้นก่อนจะดึงนิ้วออก กลุ่มไอแค้นสีดำลอยตามปลายนิ้วออกมาอย่างเชื่องช้า ทว่าเปี่ยมไปด้วยจิตมุ่งร้าย เขาเดินนำกลุ่มไอหมิฟั่นตรงไปยังตู้ไม้แบบวินเทจที่มีขวดบรรจุวัตถุพิเศษสำหรับผลิตน้ำหอมวางเรียงรายนับร้อยขวด จากนั้นจึงหยิบขวดเปล่า่ออกมาหนึ่งขวด แล้วสละปลายนิ้วบรรจุกระไอชั่วร้ายนั้นลงไปในขวดก่อนจะปิดฝาจนสนิท

“มนุษย์ผู้หญิง” ราชีดาตอบพลางมองดูมือชี้ฝั่งที่เริ่มอกคิ่นที่ละนิด หลังจากถูกขจัดพลังมืดมนออกไป “ไม่รู้จักกันมาก่อน จำไม่ได้ว่าเคยมีความแค้นอันใดต่อกัน”

“มนุษย์ผู้หญิง?” เจย์ทวนคำด้วยนึกว่าหูผาดไป เขาเขียนคำว่า ‘ความแค้น’ บนฉลากหน้าขวดด้วยลายมือบรรจงสวยงามดูงานศิลปะ “อย่าล้อเล่นนะ มนุษย์ผู้หญิงที่ไหนจะมีไอสังหารรุนแรงขนาดนี้กันเล่า”

“นางเรียกดาบโคเพซออกมาจากมือทั้งสองข้างได้” ราชีดาบรูยอดของชี้ฝั่งแล้วคลึงให้เข้าที่พร้อมกับลองขยับมือที่งอกใหม่ไปมา “นางเรียกบ่าวว่าเพนทาวิเร แล้วก็ตัวดาบฟันบ่าวเสียยับ”

“หือ?” คราวนี้เจย์ลากเสียงยาวแล้วคลีอี้มหวานชวนชนลุกเป็นที่สุด ดวงตากู้งามปรายมองใบหน้าบุ๋บขี้ของอีกฝ่ายคุ้ยลั่นๆ ก่อนจะหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ดูเหมือนมารร้ายมากกว่าเทพเจ้าผู้มีกายเนื้อเป็นทองคำ “อา... เป็นอย่างนี้เอง นู๋ถึงได้ส่งเจ้ามาที่ฮ่องกงสินะ”

“ท่านหมายความว่าอย่างไรกันเจ้าคะ ท่านรู้อะไรที่ข้าไม่รู้เช่นนั้นหรือ”

“ฉันกับนู๋รู้ทุกอย่างที่ไอ้หน้าโง่อย่างแกไม่รู้นั่นละ” เจย์ยกคิ้วยืยวน แล้วกระดิกนิ้วเรียกให้ราชิดาเดินมาที่หน้าเคาน์เตอร์

“ทุกอย่างที่รู้หนะ...พอจะแจกแจงให้เป็นวิทยาทานแก่บ่าวได้หรือไม่”

ชาวบัติผู้เหนียวหนำกับการถูกปั่นหัวเดินตรงไปหาเจย์อย่างว่าง่าย เพราะรู้ดีว่าการขัดคำสั่งเขาก็เท่ากับหาเหาใส่หัวไม่แพ้กับการขัดคำสั่งนู๋ ผู้เป็นนายเหนือหัวเลย

“ได้นะได้อยู่หรอก แต่ก็ไม่บอกแล้วปล่อยยให้แกไปเผชิญชะตากรรมเองจะสนุกกว่า” เจย์เคาะนิ้วสั่งบนเคาน์เตอร์ดังก๊อๆ ราชิดาถอดหน้ากากวางตรงหน้าเขา “ว่าแต่...นู๋บอกแกว่ายังไง ตอนที่ส่งแกมาที่นี่”

“นายท่านถามบ่าวว่าอยากได้ร่างบุรุษคืนหรือไม่ บ่าวตอบว่าอยากได้ นายท่านก็บอกให้บ่าวมาเอา ‘โคม’ ในกระเจกก้นก่อน แล้วท่านจะป็นหน้าเดิมจากโคมนั้นให้ บ่าวก็นึกว่าจะป็นบำเหน็จที่บ่าวคอยดูแลท่านโฮริเป็นอย่างดี ที่ไหนได้ หาเรื่องรังแกบ่าวเสียนี่”

“ป็นบำเหน็จ? กลัวได้แกเป็นลูกสะไ้จันต้องรีบคืนร่างให้ละไมว่า” เจย์เหียงที่สกัดจากสนทามาริสก์ลงบนหน้ากากด้านที่บุบ กลิ่นหอมหวานของยางสนลอยกรุ่นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะมีذنอ่อนเล็กๆ งอกขึ้นบนหน้ากากทองคำ รากฝอยเล็กๆ แผ่สาขาจนปกคลุมพื้นที่ทั้งหมด ดันสนจืดค่อยๆ เหยียดลำต้นสูงขึ้นราวห้านิ้วก่อนจะออกดอกสีชมพูเล็กๆ บานสะพรั่ง “ครั้งหนึ่ง เทพโอซิริสถูกเทพเซธหลอกให้ลงไปนอนในหีบที่ประดับด้วยอัญมณีงามล้ำเลิศ จากนั้นก็นำไปโยนทิ้งลงแม่น้ำไนล์ หีบลอยไปติดอยู่ในโพรงของ

ต้นสนทามาริสก์พอดิ ทำให้กลิ่นหอมลีซมพูนี่มีพลังในการเยียวยารักษาอย่างเอกอุ”

“มิสเตอร์เจย์กล่อมนายหญิงมัทนาให้นอนด้วยตำนานอียิปต์ ๑๐๑ เป็นประจำแบบนี้ทุกวันลิ้นเจ้าคะ มีน้ำแล้ว นายหญิงมัทนานอนหลับปุ๋ย ไม่รู้สึกตัวว่าบ่าวเข้ามาในนี้สักนิด”

แม้ตอนนั้นใบหน้าของราชิดาจะมีเพียงพลอยสีฟ้าใสแจ้วฝังอยู่ในตำแหน่งของดวงตา ไม่มีจมูกหรือปาก แต่คนฟังรู้แจ้งแก่ใจที่ว่าเจ้าตัวกำลังลอยหน้าลอยตาประชดประชันอยู่

“ฉันไม่ใช่รูธนะ ซาวัตติ ไม่มีน้ำอดน้ำทนกับนิสัยกลัวดินของแกแน่” เจย์หรีตตามองทาสไร้หน้าอย่างไม่ค่อยสยบอารมณ์นัก “แต่ช่างเถอะ วันนี้ฉันอารมณ์ดีที่ได้เห็นความหายนะแบบชวยฉิบหายวอดของแก จะยกให้สักวันก็ได้”

“แหม...บ่าวรู้สึกซาบซึ้งใจจริงจริง”

ราชิดายกมือขึ้นทาบอกด้วยท่าทางที่เจย์มองแล้วรู้สึกว่กระแะเสียจนร่ำร่ำอยากจะกระชากต้นสนทามาริสก์ออกจากหน้ากากก่อนที่จะหอมเสร็จ...ขนาดมีแต่ผิวหน้าขี้ผึ้งเหนียวๆ ยังกวนโอ๊ยขนาดนี้ ถ้ามีใบหน้าครบจะนำถึบขนาดไหน!

“ปากดีไปเถอะ แกนะโดนเทพีแห่งสงครามหมายหัวเข้าแล้ว ยังไม่รู้ตัวอีก” เจย์ดิดนิ้วเบาๆ ดวงตาที่เหลือมไม่เข้าที่ของซาวัตติปากเประกัเคลื่อนกลับเข้าสู่ตำแหน่งเดิม “ดูท่าจะดวงกุดก่อนได้ร่างผู้ช่วยคืนเสียละกระมัง”

“เทพีแห่งสงคราม? หมายถึงเทพีเซ็คเม็ตหรือเจ้าคะ”

‘เอ...หรือองค์เทพีจะโกรธเพราะเราพูดว่ารูปปั้นนั้น ‘อกแบน’ กันหนอ...ไม่น่าเป็นไปได้ เทพสตรีผู้มีเคียรเป็นสิงโตผู้รักการดื่มเลือดมนุษย์และร่ำสุราเป็นชีวิตจิตใจนางนั้นห้ามหาญเกินกว่าจะใส่ใจเรื่องเล็กน้อย หยุ่มหิยมแบบผู้หญิง ที่จริง...ตอนที่นางกับเทพีฮายอร์เสด็จมาประทานพร

ให้ท่านโอรืตอนถือกำเนิดนั้น นางรักมุกตลกได้สะดือของเราเสียด้วยเข้าไป'

"เทพีแห่งสงครามอีกคนต่างหาก คนที่เป็นมนุษย์ แต่วิญญูณได้รับพรจากเทพ"

เจย์เปาดอกลีชมพูของต้นสนขนาดจิ๋วเบาๆ กลีบดอกเล็กๆ ลอยฟุ้งในอากาศส่งกลิ่นหอมจรรูใจ ก่อนที่กิ่งก้านใบและลำต้นจะสลายหายไป เหลือเพียงหน้ากากทองคำสีทองสุกปลั่งที่คืนสภาพดงามเหมือนใหม่

"ได้รับพรจากเทพ? ท่านหมายถึงการที่สตรีนางนั้นเรียกดาบออกมาจากมือได้ เป็นเพราะเทพีเซ็คเม็ตให้พรนางหรือ"

ภาพตอนที่ดาบโคเพศทรงโค้งสองเล่มผุดขึ้นมาจากฝ่ามือชาวเนียงยังคงประทับแน่นอยู่ในห้วงจิต ร่างของหุ่นขี้ผึ้งไม่มีสีสมอง ไม่มีอวัยวะภายใน วิญญูณจึงเป็นดังฮาร์ดดิสก์ที่ทำหน้าที่บันทึกความทรงจำไว้ ราชิดาจึงไม่เคยลืมเลือนสิ่งใดเลยนับตั้งแต่สถิตอยู่ในร่างที่นุ่รสร้างให้ แต่ก่อนหน้านั้นตนเป็นอะไร ก่อกำเนิดขึ้นมาจากเวทมนตร์บทไหนของเจ้านายก็ไม่เคยคิดใส่ใจจะค้นหา เพราะถึงอย่างไรก็ต้องคอยรับใช้องค์เทพผ่านไปจนชั่ววันรันดร์อยู่แล้ว

"เปล่าเลย นั่นไม่ใช่พรที่นางได้รับ แต่เป็นความเคียดแค้นชิงชังที่มีต่อความชั่วช้าของเจ้าต่างหากเล่า เพนทาวีไร"

เจย์ส่งหน้ากากให้ราชิดาแล้วหัวเราะอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม

เป็นอีกครั้งที่ชื่อ 'เพนทาวีไร' ที่ได้ยินก่อให้เกิดความรู้สึกเคลือบแคลงอย่างประหลาด

"ป่าวไม่เข้าใจที่ท่านพูดเลยสักนิด มิสเตอร์เจย์"

หน้ากากสีทองที่ครอบลงบนหน้าถูกดูดกลืนหายไปใต้พื้นผิวขี้ผึ้งอย่างรวดเร็ว เพียงครู่ก็ปรากฏใบหน้างามล้ำดุจเทพปั้นแต่งขึ้นมาแทนที่เป็นใบหน้าเดิมที่เจย์คุ้นเคยมาแต่แรก

"บางเรื่องต้องรอให้ถึงเวลาก่อน แล้วแกจะเข้าใจเอง"

เขาหยิบกระຈกที่ด้ามจับทำจากเงินแท้สลักลายฉลุกลายจากลั่นชั๊ก

ส่งให้ราชิดาสำรวจความเรียบร้อย ซึ่งชาววังก็ไม่รอช้า ควักลิปสติกมาแอส-
โตรของอาร์มานีนัมเบอร์ ๔๐๐ สีแดงสดซึ่งเป็นสีชิกเนเจอร์ของแบรนต์ตั้ง
ขึ้นมาทาบนริมฝีปากอวบอ้วนอย่างคล่องแคล่วจนคนมองชนลูก

“แกเป็นผู้ชายแท้ๆ ไม่รู้สักแปลกๆ บ้างหรือโงะเงาที่ต้องมาแต่งหน้า
ทาปาก แต่งตัวเป็นผู้หญิงอยู่เป็นร้อยๆ ปีแบบนี้”

แถมยังทาแก้มกว่ามัทนาของเขากอีก รายนันทาแต่ลิปมันกับลิปกลอส
สีอ่อนๆ และแทบไม่แต่งหน้าเลยด้วยซ้ำ มิน่าเล่า... นูร์ถึงได้กังวลใจว่า
ลูกชายตัวน้อยจะหลงผิด คิดรักไ้อ้ชาววังตีผิดเพศตัวนี้หรือจริงเป็นจัง

“แรกๆ ก็หงุดหงิดเจ้าค่ะ แต่พอนานๆ ไปก็เริ่มชิน” ราชิดาเ้มปาก
เกลี้ยเนื้อลิปสติกให้เสมอกัน จริตจะก้านเหลือเกินจนเลยต้องกลอกตาอย่าง
ระอาใจ “อีกอย่าง ได้ผลาญทรัพย์สินสมบัติของเจ้านายซื้อของแบรนต์เนมแบบ
นี้ก็สนุกดี”

“ชนหน้าแย้งนูร์ไม่ร่วงหรือหน้า ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลขนาดนั้น แก
ผลาญอีกหมื่นปีก็ยังไม่ถึงเสียของที่มันครอบครองไว้เลยด้วยซ้ำ” มนุษย์
อาจไม่เคยล่วงรู้เลยว่าจอมขมังเวทแห่งทะเลทรายผู้นั้นซุกซ่อนทุมทรัพย์ไว้
ในเมืองมายามากมายเพียงใด หากรู้... รับรองว่าคงได้ตามหากันพลิกผืน
ทรายแน่ “สรุปแล้ว เดี่ยวนี้แกพิศวาสผู้ชายหรือผู้หญิงกันแน่ะ”

“ปาวยังคงชมชอบสตรี เพียงแต่ตอนที่นายท่านนำจิตของปาวมาใส่
ไว้ในร่างนี้ นายท่านไม่ได้มอบอารมณ์ความรู้สึกมาให้ด้วย”

เป็นการลงโทษ... ที่ใช้ร่างของชาววังตีชายฟาดหญิงรับใช้ในวิหารแทบ
เรียบวุธ!

“อา... ดัดสันดานเก่าที่ติดตัวมาตอนยังเป็นมนุษย์สินะ”

“เป็นมนุษย์? ปาวไม่เคยเป็นมนุษย์ เป็นเพียงทาสรับใช้ที่นายท่าน
สร้างขึ้นมาจากวาทมนตร์เท่านั้น” ราชิดาประหลาดใจ “นายท่านปั้นปาว
ขึ้นมากับมือ ปาวจำได้แม่นว่าลืมตาขึ้นมาก็เป็นทาสของท่านนูร์แล้ว”

“แกว่าฉันกับนูร์ใครอยู่มานานกว่ากัน อี ชาววังตี”

เจย์กอดดอก พิงสะโพกกับขอบตู้ไม้ตัวเตี้ยทางด้านหลัง ช่วงทางดงาม
สูงศักดิ์เกินกว่ามนุษย์ทั่วไปจะหาญอาจเอื้อม

“ย่อมเป็นท่าน”

ภายใต้เนื้อหนังของมิสเตอร์เจย์คือเทพบรรพกาลผู้คงอยู่มาก่อนวัน
กำเนิดโลกเสียอีก

“ก็ใช่ไง ฉันอยู่มานานกว่าเจ้านายของแกมาก ย่อมรู้เห็นอะไรต่อมิ
อะไรมากกว่าและฉลาดกว่าด้วย”

ท่าทางเซิดหน้าอย่างยโสโอหังนำหมั่นไถ่นั้น ทำให้ราชาจินตนาการ
ในใจว่าตนได้บีบคอท่านเทพรูปงามไปแล้วสามพันครั้ง

“ฉันเห็นแกมาตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ และแกก็ชั่วช้ามาแต่ไหนแต่ไร
ไม่เคยเปลี่ยน สันดานโคตรเสีย”

“บ่าวจำไม่ได้จริงๆ ว่าเคยเป็นมนุษย์”

ข้อนี้ราชิดามั่นใจเต็มร้อยว่าเกิดเป็นชาวบัณฑิต หากจะสลายหายไปก็ยิ่ง
เป็นเพียงหุ่นรับใช้ที่เจ้านายปั้นจากขี้ผึ้งแก้เบื่ออย่างแน่นอน

“จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ว่าไม่เคยเป็นนี่” เจย์ยกไหล่ “ไม่มีสมองมานานเกิน
ไปก็เลยโง่สินะ ถ้าไม่เคยเป็นมนุษย์จริงๆ แล้วทำไมรูถึงได้ให้แกมารับ
‘โคม’ ในกระจก ‘คืน’ เล่า จะเอาคืนได้ย่อมหมายถึงต้องเคย ‘ฝาก’ ไว้
ถูกไหม เองง่ายๆ แกรู้หรือเปล่าว่า ‘โคม’ ที่รูให้มารับคืนเป็นแบบไหน”

ราชิดาส่ายหน้าแทนคำตอบ ดวงตาจ้องมองไปยังเงาสะท้อนของ
ตนเองในกระจกอย่างไม่เข้าใจ โคมที่เคยเห็นมีเพียงสามแบบ แบบแรกคือ
หน้ากากทองคำที่เจ้านายมอบให้ โคมที่สองคือชายหนุ่มที่มีใบหน้าแทบจะ
เป็นพิมพ์เดียวกันกับโคมที่สามซึ่งเป็นโคมปัจจุบันนี้ แต่คมเขี้ยวและมีผิว
สีแทนคล้ำแดดเผา

“ชาวบัณฑิตเอ๋ยชาวบัณฑิต แกนี่มันถือป้อกว่าที่ฉันคิดจริงๆ”

เจย์หยิบกล่องไม้ที่บรรจุ ‘มดยอบ’ ยางไม้ล้ำค่าลงมาจากชั้นวาง แล้ว
หยิบก้อนสีเหลืองทองที่มีขนาดเท่าหัวหัวแม่มือโป้งออกมาหนึ่งก้อน ก่อนจะขยี้

ด้วยฝ่ามือทั้งสองข้างจนแทบเป็นผงด้วยเสียงแรงเหนือธรรมชาติ แล้วเป่าฝุ่นผงนั้นใส่ใบหน้าที่ของราชิดา กลิ่นหอมหวานเหมือนถูกความร้อนระอุแผดเผา นำมาซาบซ่านเข้าไปถึงดวงจิตที่สถิตอยู่ในกายไร้ชีวิต

มดยอบ... คักดีสิที่รู้ถึงค่าเสมอของคำมาแต่ยุคโบราณ เป็นทั้งสมุนไพรกระตุ้นเลือดลม ฆ่าเชื้อ และผสมกับเครื่องหอมต่างๆ เพื่อรักษาสุขภาพของ... มัมมี่

“เครื่องหอมของฉันจะช่วยเสริมพลังมนตร์เดิมทีนุรีร้ายไว้ให้แก่กล้าขึ้น และแกก็จะสามารถแสดงสีหน้าได้เหมือนมนุษย์มากขึ้นด้วย”

เจย์รู้ว่านุรีรำคาญหาสรบใช้หนี้เสียเลย จึงแกล้งไม่ให้แสดงอารมณ์ทางสีหน้าได้มานานเป็นร้อยๆ ปี แต่ไหนๆ ก็ถึงเวลาของมันแล้ว เขาก็น่าจะแหยหนีให้เสียสิ้นแก่เซ็คสักหน่อย ไม่ว่าอย่างไรราชิดาก็ต้องกลับสู่ร่างเดิมพร้อมเผชิญชะตากรรมที่รอมาเป็นพันปีอยู่ดี

“แสดงอารมณ์ความรู้สึกได้...” ราชิดามองสีหน้าประหลาดใจของตนเองในกระจกเงา เป็นครั้งแรกที่ใบหน้านี้แสดงอารมณ์ได้อย่างเป็นธรรมชาติขนาดนี้ แถมผิวหน้ายังมีความรู้สึกด้วย! “มิสเตอร์เจย์... ท่านทำได้ถึงขนาดนี้เสีย”

นานแล้วที่ผิวหน้าไม่เคยรับรู้ถึงผัสสะต่างๆ... นาน... จนลืม...

“แกคิดว่าฉันเป็นใครกันเล่า ชาวบัต” ปรกาศระยิบระยับในดวงตาสีเขียวเข้มหมุนวนราวพายุสุริยะก่อให้เกิดภาพของจักรวาลเล็กๆ บนพื้นผิวอันงดงามดุจอัญมณีล้ำค่า “เออละ เสร็จธุระแล้วก็รีบใส่หัวไปจัดการธุระให้เรียบร้อยได้แล้ว อ้อ แล้วกลับมาจ่ายค่าตอบแทนให้ฉันด้วยนะ อย่าลืม”

“ท่านอยากได้สิ่งใด วานบอก ข้าจะนำมามอบให้ทุกสิ่ง”

“เอาไว้ให้แกได้โฉมคืนมาก่อนแล้วฉันจะบอก” เจย์แสร้งยิ้มเจ้าเล่ห์ “ทุกมนตรามีราคาต่างวด ชาวบัต รับรองว่าฉันเอาคืนคุ้มแน่”

เจกิตาเริ่มตาคืนช้าๆ สมองหนักอึ้งเหมือนถูกถ่วงถมด้วยหินนับร้อย
ตัน ความรู้สึกเจ็บปวดแล่นปราดจากท้ายทอยจนเธอต้องยกมือขึ้นกุมเอา
ไว้ ภาพความทรงจำแปลกๆ ลอยแวบไปแวบมาอยู่ในหัวงความจิตจนเธอ
ต้องหลับตาลงเพื่อตั้งสติ

‘ใช่แล้ว...เราถูกทำร้าย...’

“รู้สึกตัวแล้วเหรอเจเจ”

เสียงของหยางจินเรียกหญิงสาวให้ลืมตาคืนอีกครั้ง เธอผินหน้ากลับ
ไปมองร่างสูงที่หย่อนตัวลงนั่งบนขอบฟูกจากนั้นจึงขยับกายขึ้นนั่งพิง
หัวเตียงอย่างอ่อนระโหยโรยแรง

“นี่...ก็โหมงแล้ว” เจกิตาพูดเสียงโหย “แล้ว...ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่
ได้...”

“เที่ยงคืน” หยางจินระบายลมหายใจยาวพลางเอื้อมมือไปตัดเรือน
ผมยาวสยายไว้หลังใบหูของน้องสาวตางสายเลื้อยตอย่างนุ่มนวล “พี่อ้มเธอ
กลับมาเองหลังป้าขึ้นไปหุงเป็ดงานแล้ว ออกทางประตูหลัง ไม่มีใครเห็น
ไม่เป็นข่าวแน่ ไม่ต้องเป็นห่วง”

“งาน...เป็นยังไงบ้าง”

เจกิตาหันมือของพี่ชายออกทาง แล้วซ่อนตาคืนมองใบหน้างดงาม
ราวอิสตรีของเขาอย่างระอคอยคำตอบ เขาชอบเป็นห่วงเธอเกินเหตุจึง
ไม่ค่อยยอมพูดความจริงเวลาเกิดปัญหาเท่าใดนัก เธอถึงต้องคอยเขม่นมอง
เพื่อจับโกหกเช่นนี้เสมอ

“ห่วงตัวเองก่อนห่วงงานดีไหม แม่ตัวอยู่” ชายหนุ่มระบายลมหายใจ
ยาว เขาเสียผมไปด้านหลังเร็วๆ อย่างยุ่งยากใจ “พิธีเปิดเรียบร้อยดี เธอก็
รู้ว่าป้าเก่ง พอมีคนถามถึงเธอ ก็บอกว่าเธอหักโหมกับการเตรียมงานมาก
เกินไปเลยไม่ค่อยสบาย ป้าเลยสั่งให้ไปพักผ่อนแล้วค่อยมาดูแลความ
เรียบร้อยของงานวันหลัง”

ระดับหมาหลินออกปากเองแบบนี้ จะมีใครกล้าถามซอกแซก

ต่อความยาวสาวความยืดกันเล่า

“ป้าเพิ่งกลับไปตอนสี่ทุ่มนี่เอง บอกด้วยว่าถ้าเธอรู้สึกตัวแล้วก็ให้แม่ครัวทำอะไรให้กินด้วย”

“แม่ครัว? นี่ป้าส่งแม่ครัวที่บ้านมาหรือ” เจกิตาน์ถอนใจ เธอตลบผ้าห่มออกจากตัวแล้วค่อยๆ หย่อนขาลงจากเตียง

“ใช่ แล้วก็ส่งแม่บ้านมาด้วยอีกสองคน จะได้คอยดูแลเธอจนกว่าจะโอเคใจ นี่เธอคงไม่คิดว่าพี่เป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เธอใช่ไหม”

หญิงสาวก้มมองชุดนอนกระโปรงสีขาวติดกระดุมไขว้ไม่ได้แล้วลอบกลอกตา...โอเค หยางจินอาจไม่ได้จับเธอแก้ผ้าเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ไอ้ชุดนอนน่ารักหวานแหววเหมือนเจ้าหญิงดิสนีย์จากบุรุษนี่เป็นของเขานั่นเอง จำได้ว่าเขาเคยซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดปีไหนสักปีนี่ละ เธอเห็นแล้วขนหัวลุกเลยนำไปซ่อนไว้ด้านหลังประตูของตู้เสื้อผ้า ไม่เคยหยิบมาสวมเลยแม้แต่ครั้งเดียว ไม่นึกเลยว่าพี่ชายผู้มีรสนิยมพิลึกของเธอจะชุดมาให้ใส่ตอนไม่รู้สีกตัวเลยนี่!

“บอกคนพวกนั้นให้กลับไปให้หมด ฉันดูแลตัวเองได้”

เจกิตาน์พยายามพยักตาคขึ้นยืน แต่มีนั้ศีรษะจนเกือบล้ม หยางจินรีบคว้าตัวเธอไว้แล้วตรึงขึ้นอุ้มแนบอก

“ทำเป็นปากเก่ง แรงจะยืนยังไม่มีเลย ฮี” ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างระอ้าใจ เจกิตาน์ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทตัวเล็กน่ารัก แต่เชื่อว่าจะไม่น่าถนอม เขาเคยอุ้มเธอเมื่อตอนยังเด็กด้วยความอ่อนโยนเพียงใด แต่ยวนี้เขาก็ยังโอบอุ้มเธอแบบนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง “พี่ให้แม่ครัวเคี้ยวโจ๊กไว้ตั้งแต่หัวค่ำ เธอเพิ่งตื่น ควรกินอาหารอ่อนๆ แล้วก็อย่าเพิ่งดื่มเหล้า เข้าใจไหมแม่คนขี้เมา”

เขาดึงแขนของหญิงสาวให้โอบรอบคอของตนไว้แล้วพาเธอออกจากห้อง ก้าวลงบันไดไปชั้นล่างอย่างคล่องแคล่ว ดวงหน้าปราศจากเครื่องสำอางที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวสลวยดูอ่อนเยาว์กว่ายามปกติราวสองสามปี หากหยางจินทำได้ เขาก็อยากสต๊าฟฟ์แม่ห้องน้อยเอาไว้ที่อายุสิบสามสี่จริง

ตอนนั้นเธอยังไร้เดียงสา เป็นเด็กน้อยที่คอยวิ่งตามเขาตั๋ยๆ ไม่รู้ว่าทำไม โตขึ้นมาถึงได้กลายเป็นนางสิงห์ร้ายแบบนี้ไปได้

“จัดอาหารให้คุณเจเจด้วย”

หยางจินเอ๋ยกับแม่บ้านที่นั่งรอรับคำสั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นขณะเดินผ่านไป ยังห้องรับประทานอาหารโดยไม่แม้แต่จะปรายตามอง แลละว่าแม่บ้าน ทั้งสองคนก็ไม่กล้าเงยหน้ามองเจ้านายหนุ่มเช่นเดียวกัน...การทำงานให้ ตระกูลหมาซึ่งมีค่าตอบแทนงามนั้นจะต้องจำไว้สองสิ่งนั่นคือ หนึ่ง ปิดปาก ให้สนิท ไม่แพร่งพรายเรื่องภายใน สอง หลับตาไม่สอดรู้สอดเห็นเรื่อง ส่วนตัวใดๆ ของเจ้านายทั้งสิ้น หากทำได้ตามนี้ นอกจากจะมีงานการที่มั่นคง แล้ว ยังจะรักษาชีวิตของตนไว้ได้ด้วย

“พี่ชอบทำเหมือนฉันเป็นเด็กอยู่เรื่อย ฉันโตแล้วนะ” เจกิตานี้ยิ้ม น้อยๆ ยามพี่ชายวางเธอลงบนเก้าอี้อย่างเบามือ

“โตให้มันจริงทีเถอะ” เขาเซ้งกันติดหนึ่งเมื่อเห็นหญิงสาวมองไปยังทิศ ของห้องเก็บไวน์ มือเรียวยาวขาวมือของสตรีสาวเรือนผมยุ่งเหยิงของเธอ เบาๆ แล้วใช้หนึ่งข้างรัดผมสีดำที่คล้องอยู่บนข้อมือมัดรวบให้ลวกๆ...สิ่ง หนึ่งที่คนภายนอกไม่เคยรู้คือ เขาติดนิสัยพยักขยักมัดผมติดตัวมาแต่ไหน แต่ไร เพราะตอนเด็กๆ เจกิตานี้เป็นเด็กน้อยที่ซุกซนเอาเรื่อง ชอบวิ่งเล่น จนผมเผ้ายุ่งเหยิงดูไม่ได้ บ่อยครั้งที่ถูกกิ่งไม้เกี่ยวจนร้องไห้จ้า เขาต้องคอย หาหนึ่งข้างมารัดผมให้อยู่เรื่อย จากที่มัดไม่เป็นก็กลายเป็นว่าเขาสามารถ ถักสารพัดเปียได้อย่างสวยงามชนิดที่ผู้หญิงยังอายเสียเวลา “ไม่ต้องห่วงเรื่อง ‘ของ’ ที่อยู่ในห้องเก็บไวน์หรอก ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ลงไปอุ่นว้าย ข้างล่าง”

ว่าก็ว่าเถอะ ซากผมมีเหี่ยวๆ นี้น่าดูตรงไหน!

“ป้า...ยังไม่รู้ใช่ไหม” สีหน้าของเจกิตานี้ยังคงมีร่องรอยของความ กังวลอยู่นิดๆ

หมาหอนปล่อยยให้เธอใช้ชีวิตอิสระเสมอมา แต่ไม่ได้หมายความว่า

เธอจะอิสระไปเสียทุกเรื่องจริงๆ เมื่อไหร่กันเล่า หากมีเรื่องใดที่เกินเลยขอบเขตของความพอดีไป เธอก็อาจถูกเรียกไปอบรมยาวเหยียดเป็นชั่วโมงได้ และแน่นอนว่ามารดาจะไม่มีวันเข้าข้างเด็กเกรงอย่างเธอเป็นอันขาด

“ยัง ก็ว่าจะบอกอยู่เหมือนกัน อยากเห็นเธอโดนบีบแฉ่ง น่าจะสนุก” หยางจินยักคิ้วยืมนแล้วนั่งเก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างๆ หญิงสาว “ความเดือดร้อนของเธอคือความสุขของพี่อยู่แล้ว เธอก็รู้นี่”

“นิสัยไม่ดี” เจกิตาน์ยืนจมูกใส่ แต่สุดท้ายก็เพยรอยยิ้มมุมุมवलออกมาได้...ถึงหยางจินจะกว่นประสาท แต่เขาก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ทำให้เธอหัวเราะได้ในยามตกอยู่ในภาวะตึงเครียด “พี่ชอบหาเรื่องรังแกฉันอยู่เรื่อย”

“ແ່ລะ พี่มันขี้จอจ ก็เธอมันลูกรักของป๊า” หยางจินโผล่อกที่เห็นหญิงสาวยิ้มออก เขาเอื้อมมือไปกุมมือของเธอเอาไว้หวลวมๆ แล้วบีบเบาๆ “รู้ใช่ไหมว่าทุกคนเป็นห่วงมากแค่ไหน โดยเฉพาะป๊า”

“รู้” เจกิตาน์บีบมือเขาตอบ “แล้ว...ป๊าได้บอกแม่หรือเปล่าว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ถ้าบอก ป้าฉันแม่ก็วิ่งโธมาแล้วสิ อีกอย่าง...ป๊าเองก็ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องจัดแสดงเทวรูปกันแน่”

หยางจินหยุดพูดเมื่อแม่บ้านนำใจกร้อนๆ ในซามกระเบื้องเคลือบสีขาวสะอาดตามาวางเสิร์ฟบนโต๊ะหินอ่อนสีขาวลายสีฟ้าอมเทาจากเมืองการ์เรรา โต๊ะที่ห่มผ้าลินินสีฟ้าเพื่อลูกสาวคนโปรดโดยไม่สนว่าสนราคาของการแหกแผ่นดินหินอ่อนชั้นดีจากประเทศอิตาลีนี้จะสูงเพียงใด

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน” เมื่อนึกถึงเหตุการณ์พิสดารที่เกิดขึ้นในห้องนั้นทำให้กลิ่นหอมกรุ่นของใจักหลูของโปรดที่ควรจะช่วยกระตุ้นความอยากอาหารหมดมนตร์ขลังไปกว่าครึ่ง แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังฝืนจุกเข้าปากเพื่อให้พี่ชายสบายใจ “ป๊ากับพี่...ได้ดูกล้องวงจรปิดหรือเปล่า”

ดวงตาคู่งามหลุมมองมือของตนเองด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดยากจะบรรยายเป็นคำพูดได้ ตอนนั้น...เธอแทบไม่เป็นตัวของตัวเองเลย

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความรู้สึกบัลลังก์ที่ท่วมท้นอยู่ในอกเกิดขึ้นจากอะไร หูอื้อ ตาลาย ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นความจริงหรือเป็นฝันเลื่อนเปื้อนไร้แก่นสาร...ไม่รู้ว่าตาบรูปทรงประหลาดได้ไหลออกมาจากมือทั้งสองข้างจริงๆ หรือไม่ แล้วผู้หญิงร่างยักษ์คนนั้นเป็นใคร...

เป็น...มนุษย์หรือว่าภูตผี...

“กล้องวงจรปิดไม่ได้บันทึกภาพอะไรไว้เลย” หยางจินถอนใจ “ไม่รู้จะทำไม่กล้องถึงหยุดทำงานไปเสียเลยๆ ทั้งที่ไม่ได้เสียบอะไรด้วยนะ ตอนนีก็ใช้งานได้ปกติแล้ว”

“หมายความว่ายังไง” มือที่กำลังคนโล้กเนื้อเนียนในซามซังัก “กล้องไม่เสีย แต่ไม่บันทึกภาพอะไรเลยหรอ?”

“ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ มันไม่บันทึกภาพเฉพาะช่วงเวลาที่เราอยู่ในห้องนั้น” ชายหนุ่มจ้องหน้าน้องสาวนิ่งอย่างไม่มีปดบังความสงสัยใคร่รู้อีกต่อไป “ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ฮิ เจเจ?”

“ฉันไม่รู้ว่าจะอธิบายยังไงดี มันสับสนไปหมด หยางจิน บางอย่าง... ถ้าพูดไป...พี่อาจจะคิดว่าฉันโกหก”

หญิงสาวหลับตามองมือทั้งสองข้างด้วยความรู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก เธอจะบอกพี่ชายได้อย่างไรว่ามีตาบผุดขึ้นมาจากมือของเธอ แล้วเธอก็ใช้มันต่อสู้กับผู้หญิงประหลาด คนที่ไม่ใช่ ผีก็ไม่เชิงนั้น...

“เฮ้!”

เสียงตืดนิ้วของหยางจินตึงเจกิตาออกจากหัววงค์อันสับสน วุ่นวาย เมื่อเงยหน้าขึ้นมา เธอก็พบกับแววตาจริงจังของเธอ

“มองหน้าพี่ เจเจ คิดว่าพี่เฮงซวยขนาดจะไม่เชื่อสิ่งที่น้องของตัวเองพูดเลยหรือไง?”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” เจกิตาเผลอลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อดั่งสติ “ฉันก็...จำได้บ้างไม่ได้บ้าง บางช่วงบางตอนมันเหมือน...เป็นความฝันยังงี้ก็ไม่รู้”

พูดถึงตรงนี้ความรู้สึกเจ็บแปลบก็แล่นปราดจากท้ายทอยขึ้นมา

กลางกระหม่อม แต่แรงกระแทกนั้นไม่ได้มากพอที่จะทำให้เธอความจำเสื่อมได้เลย ตรงกันข้าม มันยิ่งย้ำเตือนให้เธอจดจำได้ทุกช่วงทุกตอนว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เพียงแต่...มันเหลือเชื่อเกินกว่าจะทำได้จริง ๆ

“เรื่องที่เธอถูกทำร้ายไม่ใช่ความฝันแน่” ดวงตาของหยางจินลุกวามยามนึกถึงร่องรอยการต่อสู้ที่เหลืออยู่ในห้องจัดแสดงเทวรูป ตอนที่เขาไปถึงก็พบเพียงเจกิตาน์นอนหมอบอยู่กับพื้นตามลำพัง ไม่ปรากฏแม้แต่เงาของคนที่ทำร้ายเธอหรืออาวุธที่ใช้ มีเพียงรอยของมีคมที่ครูดไปกับพื้นกระเบื้องเป็นรอยบิ่นเท่านั้น ซึ่งน่าประหลาดมาก “แต่เราไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร มีจุดประสงค์อะไร”

“จุดประสงค์คือคั่นช่องของคุณพ่อ” เธอจับข้อแขนแน่นเข้าจนเห็นปลายนิ้วเป็นสีขาว เป็นอันรู้กันระหว่างเธอกับหยางจินว่าหากเธอพูดถึง ‘คุณพ่อ’ นั้นหมายถึง รูเฟิร์ต โจนส์ ไม่ใช่หมาหลิน “ผู้หญิงแปลกๆ คนนั้น...บอกว่า จะมารับคั่นช่องของคุณพ่อไป เออ...จริงด้วย แล้วคั่นช่องของคุณพ่อละหยางจิน คั่นช่องของคุณพ่อยังอยู่ดีไหม”

“ยังอยู่ดี เท่าที่เห็น เอียน เจนกินส์ ตรวจดูก็ไม่ได้แตกหักเสียหายอะไร” หยางจินหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้นเดินตรงไปหยิบกล่องไม้แกะสลัก ลวดลายสวยงามที่วางอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์มาวางบนโต๊ะ “คำถามคือมันออกจากตู้โชว์มาอยู่ข้างนอกได้อย่างไรโดยที่สัญญาณเตือนภัยไม่ดัง”

ที่จริงไม่มีร่องรอยของการจัดแะหรือการไขเปิดตู้เสียด้วยซ้ำ งานนิทรรศการครั้งนี้มีการติดตั้งระบบความปลอดภัยอย่างเข้มงวดและรัดกุมอย่างที่สุด จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่สมบัติล้ำค่าชิ้นนี้จะออกมานอนแ้งแ้งอยู่บนพื้นโดยที่ไม่มีใครรู้ได้

“ฉันก็...ไม่แน่ใจ ตอนที่เดินเข้าไปในห้องก็เห็นผู้หญิงคนนั้นถือมันไว้อยู่แล้ว” เจกิตาน์โกหกคำโต เธอกลัวจะถูกหยางจินจับส่งจิตแพทย์หากพูดออกไปตรงๆ ว่าเธอเห็นผู้หญิงตัวโตนั้นล้วงมือเข้าไปหยิบคั่นช่องผ่านกระจกนิรภัยออกมาได้ราวมีเวทมนตร์ “แล้วนี่...ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ได้

หยางจิน”

หญิงสาวเปิดกล่องไม้ แล้วต้องประหลาดใจเมื่อเห็นคันฉ่องโบราณ
ต้นเรือนนอนสงบนิ่งอยู่ด้านใน มันยังคงงดงามแม้สลายและสีสันทันเริ่ม
เสื่อมสลายไปตามกาลเวลาที่ผ่านไปนานนับพันปี ตัวฉ่องจับขนาดเหมาะ
มือแน่นด้านบนเป็นใบหน้าของเทพีฮาธอร์ซึ่งมีใบหน้าเป็นมนุษย์ มีใบหูแบบ
วัวและมีเขายาวโค้งลงทั้งสองด้านอย่างอ่อนช้อยงดงาม เทพือีรชะคือแผ่น
โลหะทรงกลมแทนสัญลักษณ์ของดวงอาทิตย์ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกขัดจนเงา
วับเพื่อใช้ส่องหน้า ทว่า ณ บัดนี้กลับถูกวันเวลาทำสายจนเหลือเพียงโลหะ
ที่พื้นผิวถูกกัดกร่อนจนกระดำกระด่าง ไม่อาจสะท้อนภาพของสิ่งใดได้อีก
ต่อไป

“มันเป็นของรักของพวกเรา นี่จะให้พี่ปล่อยทิ้งไว้ที่นั่นไม่ได้หรอก การ
ดูแลรักษาความปลอดภัยหลวมขนาดนั้น เอามาดูแลเองจะดีกว่า”

เจกิตันแทบไม่ต้องเดาเลยว่าเวลานี้รอบบ้านคงเต็มไปด้วยบอดีการ์ด
ของตระกูลหมาที่หยางจินกับหมาทูลินส่งมาแน่ๆ

“พี่กับป้าคิดตรงกันว่าเราควรปิดห้องแสดงเทวรูปไว้ชั่วคราว จนกว่า
จะเคลียร์อะไรๆ ให้เรียบร้อยก่อน นี่เป็นนิทรรศการระยะยาวอยู่แล้ว พอ
เราจะเปิดส่วนนั้นให้คนเข้าชมค่อยทำประชาสัมพันธ์อีกที แล้วลดราคาค่า
บัตรช่วงอาทิตย์แรกเป็นการชดเชย คนคงไม่ไว้วางใจกันมากนัก”

‘เคลียร์อะไรๆ’ ที่ว่าของหยางจินนั้นหมายถึงจัดการปัญหาที่เกิดขึ้น
ตามวิธีของตระกูลหมาโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาตำรวจ เพื่อเก็บเรื่องราว
ทั้งหมดเป็นความลับ

“อ้อ เอาตามพี่กับป้าเห็นควรก็แล้วกัน” หญิงสาวลูบส่วนที่เป็นแผ่น
โลหะขรุขระและเย็นเฉียบด้วยความรู้สึกลับสั่นสั่นวุ่นวายใจอยู่ลึกๆ “แล้ว...มี
ของอื่นๆ อีกไหม ฉันหมายถึง...มีอะไรที่ถูกเอามาจากตู้จัดแสดงอีก
หรือเปล่า อย่างพวกเครื่องประดับ หรือพวก...ดาบโบราณ...”

“หือ? ดาบโบราณ? ไม่มีนะ” หยางจินส่ายหน้า “จะมีก็แต่ของ

ประหลาดสองชิ้นที่ไม่มีอยู่ในรายการของโบราณวัตถุ ที่จริงก็ไม่แน่ว่าจะมีอยู่ในรายการได้หรอก มัน...เหมือนขยะมากกว่า”

“ขยะเหรอ”

เจกิตาน์เลิกคิดวนๆ ขณะมองคนเป็นพิหีบโทรศัพท์มือถือออกมา สไลด์เปิดหน้าจอแล้วหันมาให้เธอดู ภาพมือเรียวงามที่ถูกตัดตรงข้อมือปรากฏขึ้นต่อสายตา รอยตัดนั้นเรียบเนียนไม่มีร่องรอยของคราบโลหิตกล้ำเนื้อ หรือกระดูกแบบในภาพยนตร์สยองขวัญ ปังชัดว่าไม่ใช่มือของมนุษย์จริงๆ เป็นเพียงของเลียนแบบที่เสมือนจริงมากจนน่าขนลุก ข้างๆ กันนั้นมีเอียร์คัพฟี่รูปงูสีทองอร่ามถูกตัดครึ่งเป็นสองส่วนตกอยู่

“นี่...” ดวงตาของหญิงสาวเด่นระริก ภาพความทรงจำตอนที่เธอตัดวัดดาบตัดเอียร์คัพฟี่และมือจนขาดกระเด็นลอยกลับเข้ามาในสมอง

“มือปลอมล่ะ ปั่นจากขี้ผึ้ง เดาเกาสีเล็บซะด้วย เป็นมือที่ตัดตัดจืดๆ ยังไงก็ไม่รู้ ไม่มีรสนิยมเอาซะเลย เอียร์คัพฟี่นั่นก็ประหลาดล้นดี ใครจะบ้าทิ้งของพวกนี้ไว้ในที่เกิดเหตุกันบ้าง” หยางจินทำหน้าแบ่ “จริงสิ เธอบอกว่าคนร้ายเป็นผู้หญิงใช่ไหม เธอจำหน้าตามันได้หรือเปล่าว่าเป็นแบบไหน”

“จัน...” จำได้สิ จำได้...ไม่มีวันลืมเป็นอันขาด ไม่ว่าชาติไหนๆ “จันไม่รู้ว่าเขา...เป็นผู้หญิงจริงๆ ไหม...”

“หา?” หยางจินทำหน้าง “จะบอกว่าเป็นกะเทยหรือผู้ชายปลอมตัวมาจันเหรอ”

“จัน...ไม่รู้...”

ท่าทางของเจกิตาน์แปลกไปจนหยางจินอดกังวลไม่ได้ ตามธรรมเนียมแล้ว เธอเป็นคนใจเย็นและมีสติมากที่สุดคนหนึ่งที่เธอเคยรู้จัก แต่วันนี้เธอกลับสับสนวุ่นวายใจจนไม่อาจเก็บความรู้สึกไว้ได้ลิ้นหน้าอ้อมแอ้มอันเป็นเอกลักษณ์ได้อีกต่อไป

“เจเจ เป็นอะไรไป บวดหัวเหรอ” ชายหนุ่มเซยดวงหน้าซีดขาวของหญิงสาวขึ้นมองอย่างห่วงใย “ไหวไหม ให้พี่พาไปนอนก่อนดีกว่า”

“ไม่...” เจกิตาร์ปล่อยหน้าแล้วดึงมือของเขาออกจากหน้า “พาคันไปที่พิพิธภัณฑ์ที่ หยางจิน”

“หา? ไปที่นั่นตอนจะตีหนึ่งนี่นะ ไปทำไม” หยางจินมองเธออย่าง
ไม่เข้าใจ “เจเจ พี่ว่าไปนอนพักดีกว่า ตอนเช้าค่อยว่ากันอีกที”

“ไม่ได้ ต้องไปเดี๋ยวนี้” เจกิตาร์ยืนยันเสียงหนักแน่น “ฉันต้องไปดู
รูปปั้นเซ็คเมนต์นั่นอีกครั้งให้ได้”

ครบรอบ

ชีวิตของเจกิดานี สาวสังคมวัยยี่สิบห้าปีต้องพลิกผัน
เมื่อพบกับหญิงสาว (?) คนหนึ่ง ณ งานแสดงมัมมี่ที่
พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ในฮ่องกง

เธอไม่เคยรู้เลยว่าในจิตวิญญาณของตนเองมีบางสิ่งบางอย่าง
ซ่อนเร้นอยู่ จนกระทั่งวินาทีที่ยืนอยู่หน้ารูปแกะสลักเทพีเซ็คเม็ต
พร้อมหญิงสาวคนนั้น...หญิงสาวที่เธอมองเห็นอีกรูปลักษณ์หนึ่ง
ของเจ้าหล่อนอย่างชัดเจนว่าเป็นชาย!

ความแค้นยาวนานนับพันปีเริ่มบรรเลง
ความโกลาหลเริ่มบังเกิด

ความเจ้าเล่ห์ของเจ้ามิจาจทำให้หลุดพ้นจากสัญญาดั้งเดิมเมื่อหลาย
พันปีก่อนได้หรอกนะ เพนทารีเริ่มชั่วช้า!
ครั้งนี้ละ ข้าจะจับเจ้าตอนจริงๆ โทษฐานทิ้งข้าให้รอมานานแสนนาน!

นวนิยายชุด ฤดูพรากรัก Side Stories
เจ้าสาวของอานูบิส เจ้าบ่าวของเซ็คเม็ต และวิวาห์ฮอรัส

ทดลองอ่าน

24 SPB
สาระ สนุก สุขใจ สถาพรบุ๊คส์
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-3957-9

9 786160 039579
มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book

ราคาปก 120 บาท